JOAN DARLING

Delfinul alb

Traducerea şi adaptarea
în limba română
de ILEANA DINU
ALCRIS

Capitolul 1

Sharia continua să privească întinderea nesfârşită a apei, cu ochii îngustaţi şi palma streaşină căci razele soarelui o împiedicau să urmărească liniştită felul în care avansa acea făptură rapidă care despica apele la mică distanţă de locul în care se afla ea. De pe stâncile care constituiau cea mai înaltă culme a satului ea putea să vadă mai bine la distanţă decât o făcea de pe dig, de unde urmărea de obicei barca lui Andrea, care se pierdea în zare, lăsând portul în urmă. Marea se întindea în obişnuita ei nemărginire, iar acele insule mici risipite ca nişte bijuterii pe suprafaţa ei arătau ca scăpate dintr-o mână uriaşă. Dacă Sharia ar fi putut scruta şi mai bine zările ar fi văzut că ţărmurile Turciei se aflau la mai puţin de trei sute de kilometri distanţă, dincolo de un alt şirag de insule. De fapt, pe Sharia n-o interesa în momentul acela imaginea care se deschidea în faţa ochilor ei ci forma aerodinamică a delfinului alb care se zbenguia cu fraţii lui chiar la suprafaţa apei. Când şi când, câte una dintre acele creaturi minunate făcea salturi spectaculoase în aer, cu corpul curbat într-o mişcare plină de graţie, împroşcând apa cu putere în jur când plonja la loc, tulburând pentru un moment suprafaţa apei. Delfinul alb, *to aspro ena,* cum îl numeau localnicii din Parsitos, se deosebea de restul grupului de delfini prin dimensiuni, agilitate şi manifestări.

Sharia văzu barca lui Andrea apropiindu-se de delfinii care se jucau în continuare, şi ridică mâna pentru a-i face un semn de bun-venit. Băiatul îi făcu şi el acelaşi semn de salut şi fără a fi prima oară când simţea asta, Sharia îşi dori să fi fost aproape de el. Ea avea sentimente deosebite pentru Grecia şi pentru Parsitos, acel sătuc aruncat pe coasta Elionului, dar adesea şi-ar fi dorit să se împace la fel de bine şi cu Jason Kadrinos cum făcea cu Andrea, sau măcar ca acesta să fie pe jumătate prietenos cu ea cum era

Andrea.

Condiţiile în care-şi duceau viaţa cei doi erau foarte diferite, căci nu putea exista contrast mai mare decât între viaţa de lux pe care o ducea Jason în vila aceea uluitor de albă ridicată pe stânci şi viaţa lui Andrea care trăia într-o casă de pescari din port. De fapt, ea începuse să-şi atragă ura lui Jason când insistase să-l păstreze pe Andrea ca prieten. Familia Kadrinos era, desigur, cea mai importantă din zonă – dacă bogăţia avea vreo importanţă, iar Sharia se întreba adesea cum se făcea că aceşti oameni cu bani continuau să locuiască într-un biet sătuc de pescari, de oameni săraci. Andrea Medrina era un simplu pescar, considerat o companie foarte nepotrivită pentru o fată care venea din bogata şi influenta familie Kadrinos, ca să nu mai vorbim de faptul că această prietenie nu se înscria în codul lor de morală. Sharia nu putea spune că nu era mulţumită de viaţa pe care o ducea alături de rudele ei din Grecia, care fuseseră bune şi generoase cu ea de la moartea tatălui ei şi cărora le datora mult, numai că aceştia nu înţelegeau felul ei de a fi, mai ales când era vorba de Andrea. Ei nu puteau tolera un astfel de comportament la niciuna dintre femeile familiei şi ea nu se simţea tocmai bine să vadă că le dădea peste cap convenţiile şi convingerile. La doisprezece ani rămăsese orfană şi astfel sosise în familia Kadrinos, în special pentru că niciuna dintre rudele ei din Anglia nu-şi manifestase disponibilitatea s-o crească. Venise atunci o scrisoare de la sora tatălui ei şi aceasta constituise preludiul invitaţiei de a-şi petrece copilăria alături de familia Kadrinos, în Grecia. Erau rude nu tocmai apropiate, dar acesta nu constituise un motiv ca familia Kadrinos să n-o accepte în casa ei. Sharia petrecuse deja trei ani în Grecia înainte de a se întoarce în Anglia pentru a-şi desăvârşi educaţia, dar modul ei de a gândi rămăsese acela al unei englezoaice, mai ales când independenţa îi era pusă în pericol. Iubea Grecia şi poporul ei dar socotea că manierele

lor erau mult prea restrictive uneori şi tocmai din acest punct de vedere ea intra adesea în conflict cu Jason.

De fapt, Sharia avea foarte puţin sânge grecesc, doar bunica maternă fusese grecoaică, o Kadrinos, iar felul în care arăta ea nega orice influenţe greceşti. Avea păr şaten, bogat dar rebel, şi nu putea fi controlat printr-o coafură anume iar faţa îi era mică, ovală, ochii mari, albaştri şi gura cu buze pline. Tenul ei, chiar îndelung şi necontrolat expus la soare, nu căpăta niciodată acea tentă măslinie pe care o aveau verii ei, iar în ultimii doi ani de când se întorsese în sat părul îi devenise mai blond, potrivindu-se mai bine cu ochii şi tenul ei.

Îl cunoscuse pe Andrea pe când avea doar doisprezece ani şi era o făptură delicată, mlădioasă, uşor speriată de ceea ce se petrecea cu ea, căci nu se putea obişnui cu ideea că-şi pierduse tatăl, iar Andrea o înţelesese mai bine ca oricine altcineva căci trecuse şi el prin aceeaşi durere când tatăl lui dispăruse într-un accident pe mare. Băiatul era doar cu câţiva ani mai mare decât Sharia, dar părea mai matur din cauza responsabilităţii de a le purta de grijă mamei sale şi celor trei fraţi mai mici. Era un băiat foarte frumos, remarcase Sharia de cum îl văzuse.

Jason Kadrinos o prevenise că nu era cazul să fie prea prietenoasă cu Andrea, iar ea, nepoliticoasă, i-o retezase spunându-i că nu era problema lui cu cine stătea ea de vorbă. Jason nu-i răspunsese nimic atunci, o privise printre genele lui lungi şi dese, apoi întorsese capul de parcă ar fi acceptat răspunsul ei ca atare. Dar Helene Kadrinos nu se lăsase şi adăugase la ceea ce spusese fiul ei că era o prostie ca Sharia să continue să-l vadă pe acel biet pescar.

Andrea va vrea să se căsătorească într-o zi, îi spusese mătuşa Helene, cu cineva de condiţia lui socială, iar existenţa Shariei îi va face acest lucru imposibil. Sharia fusese mai puţin impresionată de sfaturile doamnei Kadrinos decât de ale fiului ei.

Jason o făcea mereu să se simtă neputincioasă pentru că nu manifesta niciodată îngăduinţă nici măcar pentru vârsta ei fragedă, ori pentru faptul că fusese crescută altfel. El dorea ca fata să manifeste aceeaşi docilitate ca şi surorile lui cărora li se găseau soţii potriviţi de către familie, lucru care pentru ea părea inadmisibil. Sharia ajunsese chiar să-i transmită lui Andrea ce gândea doamna Kadrinos, iar acesta zâmbi când află ce efect ar putea avea prietenia lor asupra viitoarei lui căsătorii. De fapt, discuţiile lor se mărgineau la schimburi de păreri despre delfinul alb şi evoluţia acestuia.

Delfinul alb era important pentru amândoi şi viitorul lui era legat de al lor. Mai existase cândva un delfin alb la Parsitos, de care-şi aminteau mulţi pescari, şi prezenţa lui fusese un semn bun, de prosperitate. Poate că o recoltă extraordinar de bogată de peşte coincisese cu apariţia primului delfin alb, nimeni nu mai ştia acum cum stătuseră lucrurile, dar apariţia acelei creaturi fusese asociată cu bunăstarea satului, iar acum aceste două lucruri erau inseparabile.

În ultimele săptămâni, la Parsitos sosise un grup de americani care locuiau într-o vilă şi care nu manifestaseră decât un interes obişnuit faţă de acest delfin alb. Dar veştile se răspândeau cu repeziciune în această localitate şi curând se află că americanii erau reprezentanţii unui parc de distracţii şi aveau intenţia să ia cu ei delfinul alb. Sharia fu şi ea la fel de afectată de veste ca şi ceilalţi locuitori. Ea nu era de acord cu niciun fel de proiect care ar fi dus în captivitate un animal obişnuit cu viaţa liberă, dar pentru *to aspro ena* ea era mult mai îngrijorată decât pentru oricare altă fiinţă. Nu se întreprinse nimic pentru a zădărnici planurile americanilor care urmăreau delfinul cu o ambarcaţiune cu motor, dar ca din întâmplare, în preajma bărcii lor se afla întotdeauna câte o barcă pescărească, căci deşi foarte politicoşi, grecii erau hotărâţi să vegheze

preţiosul simbol al prosperităţii lor chiar şi douăzeci şi patru de ore pe zi dacă era necesar. Conştientă că barca americanilor se afla deja pe mare din moment ce barca lui Andrea ieşea în larg atât de devreme, Sharia duse o mână la ochi, pavăză împotriva soarelui şi se asigură că sistemul de supraveghere al sătenilor funcţiona fără greş. Pe punte se aflau trei persoane, pe care Sharia le mai văzuse căci urmărise de multe ori ambarcaţiunea aceea. Unul era căpitanul, un grec după figură, dar el n-o interesa pe Sharia căci probabil executa ordinele pe care i le dădeau ceilalţi. Se mai afla acolo un bărbat ceva mai solid, cu început de chelie, îmbrăcat în şort şi cămaşă cu mâneci scurte, dar şi o femeie cu părul roşu, pe care Sharia n-o agreă de cum o văzu. Pe când Sharia urmărea ambarcaţiunea, aceasta fu ajunsă din urmă de barca lui Andrea şi Sharia văzând cum femeia se ridică, făcu un semn cu mâna. Andrea abia atinse şapca pe care o avea pe cap, semn că ştia ce are de făcut, şi urmări cât putea de aproape acea ambarcaţiune.

Dar tocmai în momentul acela, delfinii, de parcă ar fi devenit dintr-odată conştienţi de pericolul care-i pândea se scufundară dintr-odată şi nu mai lăsară nicio urmă a trecerii lor pe suprafaţa mării, dispărând în adâncuri unde se simţeau în siguranţă. Sharia respiră uşurată şi urmări cum ambarcaţiunea americanilor se învârti mai mult timp în jurul acelui punct, fără niciun rezultat. Delfinul alb era în siguranţă, pentru moment.

Întorcându-se, Sharia porni pe cărarea aceea îngustă, plină de pietriş, cu mâinile întinse lateral pentru a-şi păstra echilibrul, privind din când în când înapoi pentru a vedea dacă Andrea mai era acolo. Sharia nu ştia dacă familia ei era la curent cu ceea ce-l ameninţa pe delfinul alb, iar dacă nu ştia, era momentul să le-o spună careva şi decise că era bine s-o facă ea.

Isichia însemna pace şi linişte; era singura denumire care se putea da vilei albe de pe stânci, înconjurată de o

minunată grădină. Era o casă veche, mult mai veche decât ocupanţii ei şi peste ea se simţea cum se aşternuse pacea şi liniştea. Balcoane de fier forjat se puteau vedea la fiecare etaj al casei iar obloanele se deschideau larg de o parte şi de alta a ferestrelor, lăsând să intre aerul rece dinspre mare. În interiorul casei era răcoare, iar marmura şi pereţii foarte albi îi dădeau un aspect de templu. O scară de marmură ducea la numeroasele odăi de la etajul unu şi la salonul privat al doamnei Kadrinos. Intrarea în acel sanctuar era rezervată apropiaţilor, iar Sharia, aflată în trecere spre camera ei, nu se abţinu să vadă dacă doamna era acolo.

Doamna Kadrinos, îşi spuse ea, ar fi curioasă să afle despre americanii care veniseră să captureze delfinul alb şi despre efectul pe care acest lucru l-ar putea avea asupra vieţilor lor. Sharia ezită un moment, apoi, muşcându-şi buzele, scuturã din cap tocmai în momentul în care se deschise o uşă, undeva la etaj.

Sharia ar fi vrut mai degrabă să se strecoare în camera ei căci n-avea chef să dea ochii cu Jason sau sora lui, dar era prea târziu. Chiar Jason venea spre ea cu paşi mari şi cu acea forţă pe care o degaja fiecare mişcare a lui. Dacă ar fi putut trece peste teama pe care i-o inspira acest bărbat, Sharia l-ar fi considerat chiar atrăgător.

Jason îi era un fel de văr de gradul al doilea, deşi oricine îi vedea împreună nu putea spune că se asemănau cumva. Trăsăturile Shariei erau copilăroase, în timp ce ale lui Jason Kadrinos erau dure şi puternice, sugerând că undeva, în această familie, existaseră strămoşi turci. Gura lui dură, părea că dezaprobă tot ce i se spune, ochii îi erau la fel de duri şi el părea în permanenţă încruntat. De data asta, Jason n-o privea încruntat pe Sharia, o privea cu curiozitate de parcă ar fi suspectat că fata îl evită.

— Te grăbeai undeva? întrebă el, iar fata încuviinţă.

Se gândea desigur la barca americanilor şi la ameninţarea pe care o constituia aceasta pentru delfinul

alb şi fu tentată un moment să-i spună totul, dar se abţinu.

— Mi-era teamă c-o să întârzii la masă, spuse ea, dar, de fapt, am timp destul.

Jason se uită la ceasul de aur pe care-l avea la mână şi încuviinţă.

— Da, mai este timp. Te căuta Yanni mai devreme, unde ai fost?

— Am fost în sat, recunoscu ea, înfruntându-i privirea.

În ochii lui apăru din nou acea mânie cu care ea se mai confruntase.

— Ţi-am mai spus ce cred eu despre relaţia ta cu Andrea Medrina. Cred că tocmai de asta continui să te vezi cu el!

— Continuu să mă văd cu el pentru că-mi place! îl sfidă Sharia. Ajunseseră în sfârşit la acelaşi subiect pe care-l abordau imediat ce rămâneau singuri, dar cu toate că ei îi displăcea să creeze probleme, nu avea chef să renunţe la prietenia cu Andrea, numai pentru a-i face o plăcere lui Jason.

— Şi nu-ţi pasă ce se spune despre reputaţia ta numai pentru faptul că eşti încăpăţânată şi faci cum vrei tu?

— Reputaţia mea nu este în pericol, Jason. Nu fac, n-am făcut nimic reprobabil nici eu, nici Andrea! Este prietenul meu de câtva timp şi sper că va continua să-mi fie!

— Prieten? Cum îl poţi considera prieten, prostuţo?

— Ne stimăm reciproc şi ne simţim bine împreună! insistă Sharia deşi simţea că faţa îi arde. Nu era uşor să-l înfrunte pe Jason Kadrinos şi de aceea se simţi tot mai nervoasă, căci orice încercare de a-l lămuri pe Jason despre natura relaţiei dintre ea şi Andrea eşuase. Este mai uşor decât să mă împrietenesc cu tine! i-a aruncat ea disperată, voind să aibă ultimul cuvânt. Sharia se întoarse repede şi vru să se ducă în camera ei dar Jason fu mai rapid decât ea. O prinse de braţ, o întoarse cu faţa spre el şi o străfulgeră din priviri.

— Îţi interzic să te mai vezi cu Andrea Medrina!

Simţindu-şi ochii împăienjeniţi de lacrimi de mânie, nu de

autocompătimire, Sharia îşi smulse braţul din mâna lui şi-i înfruntă privirea.

— Nu te voi lăsa să-mi spui ce am de făcut, Jason! Îmi pot alege singură prietenii, iar tu nu-mi poţi interzice să văd pe cineva!

Aceste vorbe rostite în limba greacă avură un efect puternic asupra lui iar Sharia simţi la un moment dat că depăşise măsura.

— Te pot încuia în camera ta până faci ceea ce ţi se spune, *kopela nu,* îi spuse el printre dinţi. Aminteşte-ţi asta!

Sharia îl privi fără a putea crede că era adevărat ce auzea. El nu se manifestase niciodată atât de violent şi ea nu ştia acum dacă era capabil să-şi pună ameninţarea în aplicare. Pe moment, el vorbea cu multă convingere dar poate erau numai vorbe rostite la mânie.

— N-o să îndrăzneşti! îl înfruntă Sharia. Nu ai dreptul să mă încui în cameră, Jason, şi tu ştii asta!

— Faptul că trăieşti aici, în familia mea, că faci parte din ea, presupune că trebuie să te supui aceloraşi reguli şi restricţii ca orice fată de pe aici! spuse Jason cu hotărâre. Dacă eu consider că este spre binele tău să te încui în cameră fii sigură c-o voi face!

— Nici vorbă! ripostă Sharia, prefer să părăsesc Grecia imediat decât să fiu încuiată ca o... criminală! Nimic din ce faci sau spui nu mă poate face să mor de frica ta, Jason, nimic! Nu-mi purta de grijă!

— Atâta timp cât locuim sub acelaşi acoperiş, eşti în grija mea, argumentă Jason cu răceală, o răceală accentuată de lucirile reci ale ochilor. Te voi face să mi te supui!

Sharia îl străfulgeră cu privirea, îşi smulse braţul din strânsoarea mâinii lui şi o rupse la fugă.

— Sharia!

Vocea lui dură o urmări de-a lungul coridorului, dar ea nu se opri. În mânia lui, Jason era capabil de orice, dar ea nu avea de gând să se lase închisă în camera ei atâta timp cât

mai exista o şansă de scăpare. Nu ştia ce va face când va fi obligată să se întoarcă acasă, dar acum n-o interesa decât să se depărteze cât mai mult de el.

Fu aproape s-o trântească pe una dintre servitoare cu care se întâlni pe hol şi fata o privi cu ochii mari, nedumerită.

— Sharia! se auzi răcnetul lui Jason şi fata îl mai privi o dată peste umăr înainte de a ieşi, de a o lua prin grădină spre cărarea care ducea printre stânci, aceeaşi cărare pe care venise puţin mai devreme. Era convinsă că Jason n-o va urmări prea departe aşa că mai slăbi ritmul alergării când ajunse pe potecă şi sprijinindu-se de stânci se opri să-şi mai tragă sufletul, cu faţa roşie de efort dar şi de indignare. Inima îi bătea cu putere şi se întrebă dacă greşise înfruntându-l deschis pe Jason. El ar fi putut acum să-i refuze şederea în familia Kadrinos, dar nu era prea convinsă c-o va face, şi dacă ar face-o, ea n-ar avea decât de pierdut. Se simţea fericită în general, la Isichia, şi ştia că familia lui Jason ţinea la ea. Chiar şi felul tiranic de a fi al lui Jason era tot o manifestare a grijii pe care i-o purtau el şi ai lui. Sharia aşteptă să i se mai potolească respiraţia şi se ridică oftând de pe stânca de care se sprijinise. Acum nu era cazul să se gândească la mâncare când îi era deja foame. Oricum, va trebui să rămână flămândă pentru încercarea de a-şi fi impus punctul de vedere. Cu mâinile în buzunarele rochiei, ea porni pe cărăruie spre sat, resemnându-se cu foamea care o chinuia, ridicând mereu privirea spre cerul limpede, privind apoi marea albastră sau cei câţiva nori risipiţi pe cer. I-ar fi lipsit mult toate acestea dacă l-ar fi supărat prea tare pe Jason încât s-o expedieze în Anglia. Pierdută în gânduri, aproape că se împiedică de cineva care stătea în calea ei, în dreptul unui tufiş. Era un băiat mic şi brunet, cu părul cârlionţat şi când îl recunoscu Sharia îi zâmbi şi se aşeză alături de el.

— Dimitri, ce faci aici?

Băiatul era fratele cel mai mic al lui Andrea, la care mama lui ţinea ca la ochii din cap şi de aceea Sharia se miră ce căuta el acolo, neînsoţit. Dimitri avea doisprezece ani şi Shariei i se părea, nici ea nu ştia precis de ce, că acest băiat semăna la privire cu Jason. Vorbea engleza mai prost decât fratele lui dar ea îl înţelegea destul de bine şi se miră când băiatul ridică dintr-odată ochii spre cer.

— Mă uitam, zise el. Vreau să văd când vin *Americanitha!*

— Înţeleg, zise Sharia. Era evident că băiatul se mândrea cu faptul că fusese desemnat paznic al delfinului alb, dar Sharia era mirată că îl găsise singur acolo. Băiatul avea cu el o pâine mare şi nişte brânză de capră şi Sharia simţi că-i era foarte foame. Dimitri o privi nu fără oarecare curiozitate şi-i întinse o bucată de pâine.

— *Bobota*? o întrebă el.

— Poţi să-mi dai o bucată mică de pâine? îl întrebă Sharia. N-am mâncat de prânz astăzi şi sunt înfometată.

Băiatul îi întinse bucata de pâine fără un cuvânt, apoi şi o porţie de brânză care mirosea foarte tare a lapte de capră, dar arăta apetisant.

— Ţi-este de ajuns, domnişoară? o întrebă băiatul.

— Mulţumesc, Dimitri este de ajuns!

Sharia începu să mănânce cu poftă, ca şi el de altfel, şi niciunul nu mai spuse nimic. Ea nu se simţea foarte bine cu Dimitri, oricum, nu aşa cum se simţea cu fratele lui, căci nu era prea obişnuită cu el. Terminară de mâncat apoi Dimitri i se adresă privind-o cu ochii lui mari plini de curiozitate.

— Îl aşteptai pe Andrea, domnişoară? întrebă el, arborând o seriozitate de adult pe figura lui mică, încât Sharia aproape făcu greşeala de a zâmbi la aerul lui solemn.

— Nu, am ieşit doar să…

Fata se opri şi-şi muşcă buzele, realizând dintr-odată că Dimitri era prea mic pentru a recepţiona confidenţele pe care ea avea de gând să i le facă. Andrea ar fi înţeles-o cel

mai bine, sau cel puţin aşa credea ea, dar Dimitri era un copil, un grec foarte simplu. Avea o figură rotundă, cu trăsături de păpuşă, nu prea zâmbea, dar o uimi prin întrebarea pe care i-o puse tocmai când ea nu s-ar mai fi aşteptat.

— Ai scăpat de Kirios Kadrinos?

— Nu se poate spune că am scăpat, şopti ea, am avut o mică problemă cu el, atâta doar.

Dimitri dădu din cap înţelegător.

— Vrei să-l vezi pe Andrea?

Fugind din calea lui Jason, ea nu-şi propusese să-l vadă neapărat pe Andrea, dar nu putea nega că se gândise la el.

— Nu cred, îi spuse ea lui Dimitri. Nu pentru el am fugit din casă, dacă asta m-ai întrebat. Dar oricum, Andrea este acasă?

— Nu, s-a dus la Lefkinis, o informă puştiul privind-o lung de parcă ar fi aşteptat ca ea să reacţioneze într-un fel anume la informaţia pe care o primise. Este ceva foarte important, mai spuse Dimitri solemn.

Sharia vru să-l întrebe de ce era aşa de important, când îl văzu pe Jason coborând pe cărăruia care venea dinspre casă şi-l urmări cu sufletul strâns. Văzând-o atât de disperată, Dimitri se întoarse spre silueta aceea care venea cu paşi repezi spre ei.

— Kirios este cam furios, zise puştiul, să nu te bată pentru c-ai fugit.

Sharia îl privi uimită cum se ridică şi-şi strânge bucata de pânză în care adusese hrana. El îl mai privi o dată pe Jason care era acum aproape de ei şi înclină din cap spre Sharia.

— La revedere, domnişoară, spuse el politicos, apoi coborî cărăruia spre sat.

Sharia aşteptă ca Jason să ajungă aproape de ea, dorindu-şi să nu se mai simtă ca o fugară în pericol de a fi capturată, deşi nu credea că Jason s-ar preta la ceea ce spusese Dimitri. Se rezemă de o stâncă, privind deliberat

spre mare, evitându-l pe bărbatul acela înalt care venea spre ea. Apoi, întoarse capul după Dimitri.

— După cum vedeai, nu vorbeam cu Andrea ci cu Dimitri.

— Eşti decisă să te întorci acasă? o întrebă el cu glas rece.

Sharia ezită. Ar fi vrut să se întoarcă acasă cu el, nu putea nega asta, iar gândul că Jason venise după ea îi dădu o oarecare satisfacţie. Nu era felul lui Jason să se comporte astfel şi se întrebă ce îl determinase s-o facă, dar pe moment îi fu de ajuns că el era acolo şi ea îl privi victorioasă.

— Sigur că vreau să mă întorc acasă, dar nu-ţi voi permite să mă încui în camera mea, Jason, numai pentru faptul că nu gândesc ca tine.

— Ai de gând să mă nesocoteşti în continuare?

Jason o ţintui cu privirea.

— Dacă vrei să întrebi cu alte cuvinte dacă o să continuu să-l văd pe Andrea, răspunsul meu este afirmativ. Nu pot renunţa dintr-odată la un vechi prieten, fără nicio explicaţie.

Jason continua s-o ţintuiască cu ochii lui pătrunzători.

— În acest caz, explică-i, poate va înţelege, sugeră el.

— Ce să-i explic, că dintr-odată nu mai este demn de atenţia mea? Ai putea oferi o astfel de explicaţie unui om pe care-l cunoşti de mult timp? Eu nu pot, Jason!

Jason nu mai spuse nimic şi Sharia îl privi fix cu ochii ei mari şi îngrijoraţi, printre genele acelea lungi pentru care era invidiată. Când Jason se uită din nou la ea, Sharia fu surprinsă de aerul de blândeţe, lucru ciudat în cazul lui.

— Mai curând sau mai târziu, Sharia, va trebui să realizezi că este mai indicat să pui capăt acestei relaţii. Dar văd că tu consideri că-ţi este greu s-o faci şi eu o să mă mulţumesc cu asta deocamdată. Cedarea lui Jason, atât de neaşteptată, îi aduse o oarecare satisfacţie.

— Prietenia lui Andrea înseamnă mult pentru mine, dar…

— Iar reputaţia ta nu înseamnă nimic? Jason întinse o mână, o apucă de umăr şi o răsuci spre el. În acest caz, nu pot promite că n-o să te încui în camera ta dacă vei deveni o ruşine pentru familie!

— Dar tu…

— Destul! declară Jason.

El o conduse înapoi spre vilă şi n-o slăbi din strânsoare nicio clipă, lăsând-o să înţeleagă că era hotărât să facă ce spusese. Sharia putea să-l sfideze căci avea tot dreptul s-o facă, dar avea mult de pierdut. Pentru moment voia să-l lase să creadă că avusese ultimul cuvânt. Timpul şi hotărârile ei îi vor dovedi lui Jason că se înşelase.

Jason ocupa locul din capul mesei, chiar dacă în acel moment în jurul ei nu se aflau prea mulţi membri ai familiei şi Sharia îl privea intrigată din spatele genelor ei lungi. Ochii ei nu mai exprimau acea revoltă din timpul prânzului, iar ea se simţea mult mai bine acum deşi nu renunţase definitiv la problema delfinului alb, pe care intenţiona s-o aducă în discuţie în timpul cinei, dacă n-o rezolvase la prânz.

Sofia îi acorda toată atenţia fiului său şi nici nu observa ce se întâmpla în jurul ei. Aşa era Sofia, întotdeauna nu avea ochi decât pentru fiul ei, Yanni, şi de aceea Sharia găsea uneori acest devotament matern cam exagerat.

Sofia Starcos era văduvă şi sora cea mai mică a lui Jason, singura care avea un fiu. Celelalte trei surori, ai căror soţi erau în viaţă, aveau doar fiice şi de aceea Sofia se mândrea peste măsură că fusese capabilă să producă moştenitorul familiei Kadrinos.

Amândoi fraţii lui Jason muriseră tragic, de tineri, într-un accident de avion, la scurt timp după moartea tatălui lor, iar Jason nu dădea semne că se va căsători curând sau că i-ar plăcea viaţa de familie. Fiul Sofiei avea opt ani, dar totul îi revenea lui dacă Jason nu se căsătorea, aşa că Sofia îi acorda o atenţie deosebită. Era un copil liniştit, iar Shariei îi

era drag. Poate ea şi-ar fi exprimat dragostea mai deschis dacă posesivitatea exagerată a Sofiei n-ar fi împiedicat-o s-o facă. Era evident că Sofia nu voia ca altcineva să-i influenţeze copilul.

În familia Kadrinos era obiceiul ca membrii acesteia să se îmbrace formal pentru cină, lucru pe care Sharia îl acceptă şi ea. Aceste ţinute de seară dădeau un aer special cinei, căci familia Kadrinos prefera să păstreze aparenţele chiar şi în acest sat de pescari.

Jason arăta foarte bine, recunoscu Sharia. Luminile acelea aprinse deasupra capetelor lor îi dădeau un aer ireal, ca al picturilor vechi în bronz şi sepie, dar îl făceau să pară şi mai impunător, şi mai distant, şi Sharia se lupta cu disperare să vadă ce era dincolo de acea faţadă.

Doamna Kadrinos, cu părul ei alb, perfect coafat ca de obicei, era îmbrăcată invariabil în negru deşi soţul şi fii ei muriseră de mult. Dădea impresia că era într-un doliu permanent, sau poate chiar aşa şi era.

Nimeni în afara Shariei nu mai arboră o toaletă viu colorată la cină, poate doar Sofia, deşi ea purta o rochie vişinie care o îmbătrânea, scoţându-i în evidenţă părul negru şi trăsăturile cam ascuţite. Sharia se îmbrăcase într-o rochie de un albastru deschis care contrasta cu ţinutele sobre ale celorlalte femei. Era o rochie fără mâneci care-i lăsa umerii goi şi pentru prima oară ea se întrebă dacă restul familiei era de acord cu felul ei de a se îmbrăca. Nimeni nu făcuse vreo remarcă şi ea aşteptă ca Jason să-i aducă la cunoştinţă că găsea toaleta ei prea ţipătoare.

Sharia era conştientă de privirea lui aţintită asupra ei şi îl surprinse urmărind-o cu curiozitate, de parcă s-ar fi întrebat ce este în mintea ei. Sharia îi înfruntă privirea înainte de a începe să vorbească, dar i se adresă doamnei Kadrinos.

— Mătuşă Helene, am văzut astăzi o barcă, urmărea delfinul alb, spuse ea. I se adresase doamnei Kadrinos cu apelativul mătuşă deşi nu acesta era gradul lor de rudenie.

— O barcă mare, albă? Erau vizitatori de pe o altă insulă, probabil.

— Nu, aceştia nu sunt turişti, insistă Sharia. Sunt nişte americani care au venit după delfinul alb.

— Şi ce dacă? Doamna Kadrinos o privea de parcă s-ar fi îndoit de spusele ei, dar apoi ea-şi privi fiul cu curiozitate, de parcă ar fi fost convinsă că acesta ştia mai multe. Nu mai sunt şi alţi americani pe aici? De ce i-ar interesa tocmai pe aceştia *to aspro ena?*

Sharia se sufoca de indignare privindu-l şi ea pe Jason care lăsa impresia că subiectul îi displace.

— Eu ştiu numai despre o echipă de americani, spuse el cu glasul lui profund. N-am fost chiar atât de curios să aflu motivul vizitei lor, dar se pare că Sharia a fost şi ştie mai multe.

Sharia roşi, încleştându-şi mâna pe mânerul cuţitului.

— N-a fost nevoie să întreb care este motivul vizitei lor aici, am primit informaţiile necesare fără să pun vreo întrebare!

Jason o privi indignat, ridică din sprâncene de data asta, pentru a comenta sursa de informaţii.

— Desigur, te-a informat Andrea Medrina, sugeră el şi Sharia îl privi ameninţător.

— Da, Andrea mi-a spus, nu fac un secret din asta! De fapt, tot satul ştie, mă mir că voi n-aţi auzit!

Jason înghiţi bucata de pui apoi îi aruncă o privire pe care Sharia nu avu curajul s-o mai înfrunte.

— Nu este bine să-ţi bazezi afirmaţiile pe simple supoziţii sau comentarii ale unor neaveniţi.

— Nici vorbă de aşa ceva, îl asigură Sharia. Eu aş fi mulţumită dacă aceşti oameni ar pleca; la fel gândesc şi sătenii, nu ne place să-i vedem aici!

— Naţionalitatea lor te deranjează, Sharia? Sau te deranjează prezenţa oricărui vizitator?

— Pui întrebări ridicole, Jason! Sharia împinse farfuria pe

care o avea în faţă şi-l înfruntă cu ochii ei care păreau mai albaştri ca oricând.

— I-am cunoscut pe aceşti oameni, mi s-au părut politicoşi şi de treabă. Jason îşi umplu paharul şi sorbi încet din el, în timp ce Sharia continua să-l privească, descumpănită de neaşteptata informaţie. Darlene Andrews şi tovarăşul ei sunt naturalişti, continuă Jason. Cred că ar trebui să te abţii de la orice comentarii până îi vei cunoaşte.

— I-am văzut urmărind delfinii cu iahtul acela mare, dar asta este tot ce vreau să ştiu despre ei!

— Se vede că ai decis că nu-ţi plac aceşti oameni, şi gata. Nu mi se pare normal.

— Jason, ştii ce cred oamenii din sat…

— Dacă informaţiile tale provin numai de la Andrea Medrina, se bazează doar pe suspiciuni, ca ale tuturor. Am crezut că eşti mai inteligentă decât acest individ, Sharia!

— Andrea este un băiat inteligent, chiar dacă nu vrei să admiţi asta! Sharia sări în apărarea lui Andrea, apoi realiză că luându-i astfel apărarea crea o impresie greşită celor din jur. Ridică hotărâtă bărbia. Ştiu că nu-ţi place Andrea, declară ea, dar este prietenul meu şi nu sunt dispusă să te ascult cum faci remarci referitoare la inteligenţa lui numai pentru că ne este… pardon, îţi este inferior!

— Nu mă simt superior lui, negă Jason, distant. Regret însă că apleci urechea la informaţii fără să verifici adevărul şi nu aştepţi să-i cunoşti pe acei oameni.

— Este foarte puţin probabil c-o să-i cunosc vreodată, insistă Sharia. Ei nu au curaj să se apropie prea mult de sat, iar eu n-am chef să-i cunosc personal căci aş fi nepoliticoasă.

Doamna Kadrinos vru să intervină dar Jason o opri ridicând mâna, asigurând-o că situaţia era sub control.

— Sper că te vei putea controla mai bine, fără a fi nepoliticoasă cu musafirii noştri, spuse el. Domnişoara Andrews şi domnul Wyman sunt invitaţii mei la cină.

Sharia îl privi de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

— Dar asta înseamnă că...

— Am invitat aceşti oameni la cină şi te vei comporta politicos, Sharia.

Sharia încuviinţă, cu ochii în jos, concentrată numai asupra mâncării. Nu-şi imagina cum îi va explica lui Andrea că americanii veneau în casa lor şi erau trataţi ca nişte oaspeţi de onoare.

Capitolul 2

Andrea tăcu o clipă iar Sharia îl urmări îngrijorată. Ea spera că băiatul va înţelege că invitaţia adresată americanilor de a cina la Isichia nu fusese iniţiativa ei. Tocmai de aceea se hotărâse să-i spună chiar imediat ce aflase despre această invitaţie, pentru ca el să nu afle asta de la Minerva Cavalos, vara lui, servitoare în casa familiei Kadrinos. Andrea scruta cu ochii lui negri întinsul mării Egee. Totul părea ireal de frumos. Chiar şi Andrea părea ireal şi Sharia îl vedea ca pe un actor frumos, cu părul negru ca abanosul şi buclat, încadrându-i trăsăturile frumoase; de fapt era frumuseţea pe care şi Dimitri o va avea peste câţiva ani, când se va maturiza. Andrea avea tenul măsliniu, sănătos, iar dinţii lui albi străluceau ca nişte perle atunci când zâmbea. Andrea provenea dintr-o familie de oameni foarte frumoşi iar Sharia îl asemuia adesea statuilor de zei greci. Oricum, felul lui de a se îmbrăca nu avea nimic în comun cu cel al statuilor, căci el era îmbrăcat ca majoritatea tinerilor, în jeanşi şi cămaşă. Influenţa occidentală ajunsese şi pe aici, chiar dacă nu veneau prea mulţi turişti. Andrea era curtat de majoritatea fetelor din sat dar îşi petrecea tot timpul cât stătea la ţărm discutând cu Sharia sau înotând. Sharia ştia că era invidiată de fetele satului, cărora tradiţia le interzicea să stea prea mult de vorbă cu băieţii buni de însurat, cum era Andrea. Cu toate acestea, ea le văzuse de multe ori zâmbindu-i lui Andrea, care le întorsese zâmbetul. Şi de ce n-ar fi făcut-o? Era tânăr şi putea să se bucure de faptul că era pe placul fetelor satului.

De data asta, Andrea nu zâmbea, era foarte preocupat şi îngândurat, şi de aceea Sharia dori să-l convingă că ea nu avusese niciun rol în invitaţia adresată americanilor de a cina la Isichia.

— Îmi pare rău, Andrea, dar n-am putut face nimic. Sunt

invitaţii lui Jason, dar asta nu înseamnă că eu trebuie să iau parte la cină, nu? apoi realiză că-i va fi cam greu să găsească un motiv care să fie plauzibil în faţa lui Jason. Căci el avea darul de a vedea lucrurile în profunzime şi ştia că ea a inventat o scuză pentru a lipsi de la cină.

— Şi desigur, nu vrei să-l superi pe Kirios Kadrinos, *thespinis?*

Sharia sesiză sarcasmul lui şi roşi.

— Nu este vorba despre asta, Andrea, zise ea ridicând mâinile neputincioasă. Nu înţelegi! Sunt într-o situaţie foarte delicată!

— Delicată? Băiatul înţelese greşit spusele ei şi o privi încruntându-se.

— Nu pot să mă port prea brutal cu Jason, le datorez mult lui şi familiei lui. Au avut grijă de mine deşi nu era datoria lor, şi asta mă face să nu mă pot comporta cu ei de parcă nu le-aş datora nimic.

Motivele ei nu-l impresionară pe Andrea. El era grec şi ştia ce înseamnă respectul faţă de părinţi, dar nu putea înţelege de ce le datora ea atât de mult celor din familia Kadrinos. Avuseseră grijă de ea, ce-i drept, dar fusese datoria lor s-o facă şi ea putea să-şi exprime sentimentele fără ca asta să fie lipsă de respect.

Andrea îşi trecu o mână prin părul des şi luă explicaţia ei ca pe o scuză, privind-o dezamăgit.

— Nu te mai interesează cauza noastră, *thespinis?* Noi te-am considerat aliata noastră, iar acum tu stai la masă cu americanii care vor să ne fure simbolul norocului.

— Nu înţelegi, Andrea, că nu am de ales?

Andrea nu mai zise nimic, ci rămase privind-o cu ochii mari, plini de dezamăgire, după care se întoarse brusc fără nicio explicaţie şi sări în barcă. Sharia strânse din pumni frustrată. Nu suporta să piardă încrederea lui Andrea, să vadă că el o abandonase, şi ar fi făcut orice pentru a-i demonstra că voia să lupte în continuare pentru delfinul

alb, dar se simţi complet neajutorată, neştiind cum să procedeze. O să găsesc eu ceva, se îmbărbătă ea singură, poate o să aflu ce au de gând cu delfinul.

Andrea se întoarse şi o mai privi o dată, apoi rămase cu spatele spre ea. Golful era foarte liniştit la ora aceea, poate unul sau doi oameni lucrau la bărcile lor. Shariei îi plăcuse întotdeauna acest loc şi i se părea foarte greu să piardă bucuria de a se afla în mijlocul sătenilor. Trebuia să găsească o scuză plauzibilă pentru a scăpa de întâlnirea cu americanii. Ea mai avea prieteni în sat, faţă de care Jason şi mama lui aveau mai puţin de obiectat. Paul şi Maria Leonis erau profesori la şcoala din sat şi Sharia le făcuse multe vizite, fără a-şi atrage împotrivirea lui Jason şi a mamei sale.

— Andrea! strigă ea imediat ce ideea îi încolţi în minte şi îl privi, apropiindu-se de el. Mă gândeam să mă duc în vizită la familia Leonis, zise ea. Andrea nu-i răspunse, iar ea insistă: m-aş putea duce la ei în seara asta, doar ca să mă împotrivesc lui Jason, fără însă a-i supăra pe ai lui. Sharia îl privi pe Andrea în ai cărui ochi citi că băiatul o aproba. El sări din barcă pe mal, venind din nou spre ea.

— Ai face asta, domnişoară?

— Da, Andrea, doar pentru a-i dovedi lui Jason că ştiu să-mi impun punctul de vedere.

— *Kalo!* El îşi exprimă aprobarea cu o voce profundă.

— Nu ştiu ce-o să zică Jason, mărturisi ea.

Din nefericire, planul ei nu fu pus în aplicare căci un vecin al familiei Leonis îi spuse că Paul şi Maria erau plecaţi pentru toată ziua, la nişte prieteni din satul vecin. În lipsa lor ea nu mai avea la cine să se ducă. La Andrea nu se putea duce deşi îi cunoştea familia foarte bine. De fapt, vizita unei fete într-o casă în care se aflau mai mulţi băieţi putea da naştere la multe speculaţii, mai ales că ea petrecea destul de mult timp cu Andrea pe chei. Când se întoarse la locul în care-l lăsase pe Andrea, acesta nu mai

era acolo aşa că ea nu mai avu cum să-i spună că planul ei de a-i vizita pe Paul şi Maria eşuase. Probabil, Andrea o va întreba de ce nu-şi aranjase şi o alternativă. Sharia nu avu de ales şi trebui să se confrunte cu americanii. Nu aştepta prea mult de la această seară, deşi era oarecum curioasă s-o cunoască pe femeia cu părul roşu şi pe cel care o însoţea. Spera că-şi va putea ascunde cu grijă sentimentele, altfel Jason n-o va ierta niciodată. Alese tot o rochie bleu pentru cină, în parte pentru că n-ar fi vrut să se lase pusă în umbră de femeia cu părul roşu. Dar nu numai că-şi puse rochia viu colorată ci se împodobi şi cu o pereche de cercei mari, iar părul şi-l pieptănă după urechi. Avea un aer provocator şi exotic, dar arăta foarte bine şi-şi zâmbi mulţumită în oglindă. Înainte de cină ea discută puţin cu doamna Kadrinos. O plăcea pe doamna aceea veşnic îmbrăcată în negru dar nu era de acord cu faptul că ea-l diviniza pe Jason, singurul fiu care-i rămăsese în viaţă. Sharia străbătu cu privirea holul acela lung care ţinea cât toată casă, luminat de lămpile de alamă care cândva funcţionaseră cu gaz, iar acum fuseseră transformate pentru a funcţiona cu electricitate. O statuetă delicată, a zeiţei Afrodita, se afla într-o nişă de pe acest hol, aşezată pe o măsuţă şi, deşi o vedea zilnic, Sharia nu se putea abţine s-o admire de fiecare dată. Probabil că valora foarte mult dar stăpânii ei nu catadicsiseră s-o încuie undeva aşa cum făcuseră predecesorii lor. Zeiţa stătea acolo, frumoasă, delicată, albă, neinhibată de goliciunea ei, iar luminile acelea alb albăstrii aruncau umbre asupra trupului ei perfect. Poate că tendinţa de a admira frumosul, perfecţiunea, i se transmitea ancestral, de la strămoşii ei greci, căci ea atinse încet statueta cu un singur deget, gest pe care îl făcu oarecum inconştient până auzi un glas care venea din spatele ei. Fata îşi retrase mâna repede întâlnind privirea curioasă a lui Jason.

— Sharia! *Prosehete*!

Jason trecu repede de ea dând-o la o parte cu putere, pentru a lua apoi cu delicateţe statueta. Aceasta nu apucase să cadă, se clătinase, doar când fata îşi retrăsese mâna foarte repede. Jason puse statueta la locul ei cu multă grijă, apoi o privi pe sub sprâncenele încruntate.

— Ce voiai să faci? se răsti el şi Sharia oftă pentru că din nou îşi atrăsese dezaprobarea lui. De aceea ea continuă să se uite la Afrodita.

— Am atins-o, atâta tot!

— De ce? Nu ţi-ai dat seama că poate să cadă foarte uşor?

— Da, am făcut o prostie, admise Sharia. Nu-mi place ce s-a întâmplat, pentru că ţin mult la statueta asta. Probabil mă consideri o idioată pentru că mă pot ataşa de un obiect, zise ea. Dar n-aş vrea să i se întâmple ceva.

— Nu te pot condamna pentru că-ţi place frumosul, zise Jason fixând-o cu privirea. Şi eu sunt un devotat al zeiţei, aşa că te înţeleg.

— Adevărat?

Jason încuviinţă.

— Tu o admiri pentru frumuseţea ei? Sau pentru ceea ce reprezintă?

Ochii lui scrutară formele ei zvelte.

Shariei îi fu greu să răspundă imediat. Nu-şi mai amintea ca Jason să-i mai fi vorbit astfel vreodată şi faptul în sine fu un şoc atunci când realiză ceea ce pentru ea trecuse pe planul doi până atunci, că el era un bărbat încântător. Locuise cu el sub acelaşi acoperiş timp de doi ani, dar nu fusese niciodată conştientă de prezenţa lui, ca acum. Ea realiză brusc că Jason era un bărbat viril, atrăgător.

— Îmi place, mi-a plăcut întotdeauna, de fapt.

— Iată că avem ceva în comun!

Zâmbetul lui o surprinse şi ea se întrebă de ce i se părea el atât de fermecător tocmai acum. Poate că nu-l apreciase corect şi acest farmec al lui existase permanent. Mintea îi

fu străbătută de idei contradictorii care îi accentuară starea de confuzie, făcând-o să nu-i poată răspunde lui Jason aşa cum ar fi trebuit. Privirea lui zăbovea asupra ei mai mult ca de obicei, părând că-i admiră ţinuta dar nu şi cerceii.

— Arăţi foarte bine, îi spuse Jason şi ea roşi, dar cerceii nu se potrivesc deloc cu felul tău de a fi, adăugă el cu răceală de data asta.

— Mie îmi plac! ripostă ea şi văzu cum ochii lui se îngustară în acelaşi moment dar ştiu că va continua să-i poarte.

— Aşa deci, îţi plac! Sharia avu o senzaţie ciudată care îi traversă trupul ca un curent electric şi avu impresia că şi el simte la fel. El întinse mâna şi atinse unul dintre cercei, iar ea trase capul instinctiv înapoi, mai ales când el îi atinse gâtul, provocându-i fiori. Era sigură de asta. Îţi strică frumuseţea şi mai ales inocenţa, Sharia. Nu vrei totuşi să renunţi la ei?

— Numai ca să-ţi fac ţie o plăcere?

Numai Dumnezeu ştie de ce spusese cuvintele astea, dar îl văzu clipind, luat prin surprindere, apoi ridicând din sprâncene de parcă ar fi vrut să recupereze imaginea ei, pierdută pentru un moment.

— Acesta poate fi un motiv destul de puternic pentru tine? o întrebă el, iar Sharia întoarse capul.

O secundă sau două ea nu făcu nicio mişcare, apoi izbucni în râs şi începu să deşurubeze unul dintre cercei cu degetele tremurând.

— Am vrut să par mai elegantă, mai stilată, am observat că domnişoara Andrews a ta este o femeie foarte colorată, ca să zic aşa. Am vrut să concurez cu ea, dacă înţelegi.

— Spuneai ceva de domnişoara mea Andrews, zise el. Eşti greşit informată, Sharia, femeia asta nu mă interesează deloc. Sau cel puţin, nu deocamdată.

Ultimele lui vorbe o făcură să se încrunte.

— De când o cunoşti? se aventură ea. Sharia nu

îndrăznise până atunci să-i pună întrebări cu caracter personal şi se aştepta ca el să reacţioneze ca de obicei, adică să se întoarcă şi să plece.

Dar Jason continua s-o privească.

— Ne-am cunoscut acum o săptămână, iar de atunci ne-am mai întâlnit o dată accidental şi ne-am fixat o întâlnire pentru seara asta.

Totul îi era clar acum. Domnişoara Darlene Andrews aflase chiar de la început că Jason provenea din cea mai bogată familie din ţinut. Probabil că avea un dublu interes; Jason o tenta ca bărbat şi prin influenţa lui o putea ajuta să captureze delfinul.

— Ce vrei să spui cu asta, Sharia? o întrebă Jason venind foarte aproape de ea, încât mirosul lui masculin, de after-shave, îi gâdilă nările.

Ea făcu un pas înapoi pentru a pune oarecare distanţă între ei, pentru a se simţi mai sigură în acest fel.

— Nu mă interesează acest lucru în mod deosebit, de fapt nu mă interesează gusturile tale, Jason, atâta timp cât nu mă forţezi să-i întâmpin pe aceşti străini cu prea mult entuziasm.

— Îţi aminteşti că şi tu ai fost cândva o străină aici, Sharia? Dacă oamenii de aici nu te-ar fi primit cu căldură? Ai mai fi învăţat să iubeşti Grecia aşa cum ai făcut-o?

— Cu mine a fost altfel! Sunt pe jumătate grecoaică şi nu încerc să fur ceva care aparţine de drept oamenilor din Parsitos, chiar şi familiei Kadrinos!

Zâmbetul lui avu darul s-o scoată din sărite şi s-o înverşuneze şi mai tare împotriva celor care erau invitaţi la cină, căci însemna că făcea prea mult caz, la fel ca şi Andrea şi oamenii satului, despre lucruri care n-ar mai fi niciodată la fel dacă delfinul alb ar dispărea.

— Faci o dramă dintr-un lucru foarte simplu, îi spuse Jason. Domnişoara Andrews şi colegul ei au permise speciale care le permit să adune specimenele deosebite de

pe coastă şi nimeni nu-i va putea opri.

— Date de cine? De către nişte persoane oficiale care nu ştiu nimic despre condiţiile locale! declară Sharia, cu ochii în lacrimi, pentru a-l convinge. Delfinul alb nu înseamnă nimic pentru aceste oficialităţi, dar ştii care este semnificaţia lui la nivelul satului! Sau poate te interesează mai mult să faci o plăcere prietenei tale cu părul roşu decât să protejezi interesele oamenilor satului!

— Nu vreau să fac comentarii asupra felului tău de a gândi, Sharia. Dar aş vrea să nu te mai aud vorbind despre acest lucru sau despre presupusa mea relaţie cu domnişoara Andrews! Ai înţeles?

— Foarte bine!

Lacrimile pe care şi le stăvilise până atunci, o podidiră. Dacă ar fi putut să-şi petreacă seara la familia Leonis! Ea n-ar fi vrut să se certe cu Jason, căci era evident c-o plăcea pe americanca aceea cu părul roşu.

Dacă Darlene Andrews avea un caracter urât, ea putea să mascheze acest fapt foarte bine, sub acea aparenţă de graţie şi încântare. Poate că avea mai mulţi ani decât i s-ar fi dat la prima vedere, dar faptul că avea un ten foarte bine îngrijit o făcea să pară mult mai tânără. Părul ei roşu părea natural iar ochii îi erau căprui şi mari, gura cu buze pline, şi zâmbea permanent în direcţia în care se afla Jason. Era ceva mai înaltă decât colegul ei George Wyman, care părea foarte îndrăgostit de ea, cu toate că ea nu era conştientă de acest lucru. George era un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu început de chelie, un bărbat tăcut, mai puţin exteriorizat decât partenera lui. Darlene stătea la dreapta lui Jason, după care urma Sofia şi micul Yanni. George stătea lângă Sharia, cu faţa la Sofia.

— Va interesează istoria naturală, domnişoară Linwood?

Sharia se trezi readusă brusc la realitate de întrebarea adresată de american.

— Mă interesează soarta vieţuitoarelor sălbatice,

domnule Wyman.

Acesta o privi câteva secunde înainte de a-i vorbi din nou şi Sharia fu conştientă de privirea lui Jason aţintită asupra ei din capul mesei.

— Exact asta facem şi noi, domnişoară, îi spuse Wyman cu cele mai bune intenţii, dar ea îl privi cu îndoială.

— Desigur, dar păstrarea în captivitate a animalelor nu înseamnă conservarea vieţii, nu?

— Ba este tocmai asta! o asigură Wyman. Cum poţi să perpetuezi mai bine o specie decât păstrând vietatea în siguranţă, ferind-o de inamicii săi naturali şi schimbările de mediu? Fu un punct de vedere la care ea nu se gândise niciodată, dar asta nu schimbă convingerile ei referitoare la îndepărtarea delfinului alb din mediul său natural, în care trăise de sute de ani.

— Poate, dar mie îmi place să văd animalele în libertate şi nu închise într-un spaţiu foarte restrâns.

— Chiar dacă asta duce la exterminarea rasei? insistă Wyman. Sharia deveni tot mai sigură că omul vorbea din convingere, căci acesta, considera el, era lucrul cel mai indicat în cazul delfinului alb. Dacă va trebui să alegeţi, ce-aţi alege, domnişoară Linwood, libertatea sau supravieţuirea speciei?

— Eu mă împotrivesc doar luării delfinului alb din mediul lui natural şi închiderii lui într-un loc în care nu s-ar simţi în largul său. Nu cred că sunteţi conştientă de importanţa acestui *to aspro ena* pentru Parsitos, domnişoară Andrews.

— Delfinul alb, desigur cunosc legenda, dar sper că n-o luaţi prea în serios.

— Oamenii locului o iau foarte în serios, domnişoară Andrews, interveni şi Jason iar Darlene îi zâmbi înainte de a reveni la discuţia cu Sharia.

— Dar nu şi oamenii ca dumneavoastră, obiectă Darlene, râzând. Superstiţiile sunt de înţeles la nivelul oamenilor satului, dar nu cred că este cineva care crede că locul

acesta se va duce de râpă numai pentru că delfinul alb nu mai dă din coadă pe aici!

— Oamenii satului sunt oameni obişnuiţi, sunt la fel de inteligenţi ca dumneavoastră sau ca oricine altcineva, iar eu împărtăşesc convingerile lor, indiferent dacă acest lucru vă este sau nu pe plac!

— Sharia! se auzi vocea lui Jason care încerca s-o prevină.

— Îmi pare rău, Jason, dar am prieteni în sat şi nu vreau să se vorbească despre ei ca şi când ar fi nişte idioţi! Andrea şi ai lui sunt la fel de inteligenţi ca mine sau ca tine, Jason!

Jason părea mai puţin afectat decât s-ar fi aşteptat ea, dar nu apucă să obiecteze căci Darlene interveni cu una dintre sprâncene ridicate a mirare.

— Andrea? repetă ea. Este un personaj principal în istoria delfinului alb?

Sharia ezită să-i răspundă dar Jason o făcu.

— Andrea Medrina este un pescar din sat, îi spuse el invitatei sale. Este cel care a convins-o pe Sharia că dezastrul va lovi Parsitos dacă delfinul dispare.

— Of, interveni Darlene, scrutând figura frumoasă a Shariei. Este vreun pescar mai bătrân? Dacă este aşa, trebuie să stau de vorbă cu el, îmi plac oamenii bătrâni care ştiu atât de multe!

Nimeni nu-i răspunse imediat, tot Jason fu cel care se încumetă s-o facă.

— Din contră, zise el, este tânăr şi arată foarte bine.

Darlene Andrews lăsă să-i scape un zâmbet sugestiv.

— În acest caz, zise ea, ar fi mai bine să nu-l văd! Ea o privi pe Sharia şi începu să râdă, iar Sharia strânse mai tare furculiţa şi cuţitul pe care le ţinea în mâini. Ştia că urma să-i displacă această Darlene Andrews, dar nu ştiuse cât de mult.

Capitolul 3

Mai trecură vreo două zile înainte ca problema delfinului alb să fie adusă din nou în discuţie, în mod neaşteptat, şi nu de Sharia ci de doamna Kadrinos. Sharia era puţin dezamăgită de faptul că vizitele pe care le făcuse în golf se soldaseră cu eşecuri, căci Andrea nu era de găsit. Începuse să creadă că acesta o evita deliberat, oricât de mult îi displăcea acest lucru.

De obicei, familia Kadrinos lua micul dejun în grădină. Masa cea lungă, de lângă piscină era o mărturie a felului în care se împuţinase familia de-a lungul anilor. Cândva, fuseseră şapte copii şi părinţii lor, ca să nu mai vorbim de mătuşi, veri şi alte rubedenii care trecuseră în nefiinţă sau se căsătoriseră. Acum, numai Sharia mai reprezenta o ramură mai îndepărtată a familiei. Singurul copil care se mai afla la Isichia era Yanni, care stătea solemn, ca întotdeauna, între mama şi bunica sa. Vântul proaspăt al dimineţii aducea mirosul de lămâi şi portocali din partea cealaltă a grădinii iar Sharia închise ochii o secundă, dorindu-şi ca Sofia să fi fost o femeie mai comunicativă. De fapt, Sofia nu-şi manifesta făţiş dispreţul faţă de ea care era o rudă îndepărtată a familiei, dar probabil îi era greu s-o accepte. Doamna Kadrinos se întoarse bucuroasă s-o vadă.

— *Kalimera,* mătuşă Helene, o salută ea şi se aplecă s-o sărute. Apoi o privi pe Sofia şi o salută scurt. Sharia ar fi vrut să vorbească cu Yanni, dar copilul o văzu şi-o salută prietenește, cu „salut, Sharia”, iar mama lui se încruntă şi-l interpelă repede în greacă.

— Bună dimineaţa, Sharia, se corectă el.

— Cred că eşti prea dură cu băiatul, Sofia, interveni doamna Kadrinos. N-a fost nerespectuos cu Sharia şi ea oricum nu se supără pe un copil.

— Pe mine nu mă deranjează, mătuşă Helene, faptul că Yanni mi-a spus salut în loc de bună dimineaţa, dar desigur,

este problema Sofiei.

— Nu vreau să-l las să ajungă ca toţi ţărănoii din sat, interveni Sofia.

— Nu se poate spune despre toţi sătenii că sunt ţărănoi, Sofia, susţinu Sharia, de fapt, nici unuia dintre cei pe care-i cunosc nu i se poate atribui această denumire.

— Sunt gata să te cred pe cuvânt, Sharia, eu nu am relaţii cu sătenii.

— Sofia! o admonestă doamna Kadrinos.

Aceasta preluă discuţia iar Sharia se simţi mai bine şi se destinse căci nu avea rost să înceapă ziua certându-se cu Sofia. Doamna Kadrinos continuă micul dejun de parcă ar fi refuzat ca cineva, oricine ar fi fost el, să-i tulbure liniştea mesei. Era o femeie remarcabilă iar Sharia se bucurase din plin de atenţia ei.

— Mă interesează mult problema acestui delfin alb, zise doamna Kadrinos. Ce ai mai aflat, Sharia?

Fata o privi pe Sofia înainte de a vorbi.

— Nu mai ştiu nimic de câteva zile, nu m-am mai întâlnit cu Andrea şi de aceea nu ştiu ce au de gând să facă sătenii.

Doamna Kadrinos o privi uimită.

— Au de gând să întreprindă ceva în acest sens? Dar ce pot ei să facă dacă domnişoara Andrews şi prietenul ei au permise pentru capturarea legală a delfinului?

— Sunt sigură că vor face ceva, nu vor sta cu mâinile încrucişate, după cum i-am mai spus lui Jason!

Doamna Kadrinos o privi puţin neliniştită şi oarecum neîncrezătoare, căci ea nu putea fi convinsă că pacea sătucului acela putea fi tulburată de militanţi.

— Ce prostie să facă atâta scandal pentru un peşte! interveni şi Sofia.

— Delfinul este un mamifer, o corectă Sharia.

— E păcat, interveni şi doamna Kadrinos, că tocmai această creatură prezintă interes pentru americani. Cred că era bine să se facă mai multe investigaţii înainte de a li se

elibera acel permis.

— Tocmai asta am încercat să-i spun şi eu lui Jason, înainte de sosirea celor doi americani. Nu ştiu de ce el n-a întreprins nimic pentru a anula permisul acestora, căci are destulă putere. Dar lui nu-i prea pasă de sat, îl interesează doar domnişoara Andrews.

Doamna Kadrinos o fixă cu o privire în care nu putea citi nici suspiciune nici indignare.

— I-ai spus asta lui Jason? întrebă ea. Tu eşti o fată isteaţă, Sharia, şi ar fi trebuit să ştii că astfel de cuvinte nu fac decât să-l înfurie!

— Şi eu am fost furioasă, spuse Sharia în apărarea ei. Sătenii aşteaptă ca familia Kadrinos să fie de partea lor, ca Jason să protejeze delfinul alb, dar el i-a dezamăgit. Aş vrea ca el să înţeleagă odată ce se întâmplă şi să ia măsuri!

— Fratele meu nu poate face uz de influenţa pe care o are, numai din cauza unor superstiţii care se manifestă la nivelul satului, interveni Sofia. Familia Kadrinos este o familie veche şi respectată şi nu se implică în astfel de probleme.

— Ar trebui s-o facă! Aceşti oameni aşteaptă iniţiativa voastră. Îşi văd destinele legate de al vostru. Căci delfinul alb este şi simbolul familiei Kadrinos şi ar trebui să vă intereseze tot aşa de mult ca pe săteni dacă dispare!

— Şi tu crezi că averile noastre şi bunăstarea depind de o creatură care înoată în apele golfului? spuse Sofia cu vădit dispreţ.

— Aş putea face totuşi o diferenţă, Sofia. Sătenii aşteaptă ca familia Kadrinos să întreprindă ceva, dar până acum nu s-a făcut nimic. Iar Jason a invitat-o pe americancă şi pe partenerul ei la cină lăsând impresia că este de acord cu ei! îmi pare rău dar eu am prieteni în sat şi n-aş vrea să las şi eu impresia că am pactizat cu americanii.

Sofia o privi la fel de dispreţuitor.

— Prieteni de teapa lui Andrea Medrina?

— Nu numai Andrea, dar dacă tot l-ai amintit, vreau să ştii că ţin la părerea lui. Dacă Paul şi Maria Leonis ar fi fost acasă, n-aş fi avut pentru ce să mă simt prost.

Sharia simţi privirea intrigată a doamnei Kadrinos.

— Plănuisem să petrec seara cu ei, să nu fiu de faţă la vizita americanilor, mărturisi Sharia. Din fericire, amicii mei n-au fost acasă.

— O, Sharia, draga mea! exclamă doamna Kadrinos. Ar fi fost o impoliteţe şi cred că tu nu vrei să-l pui pe Jason în situaţii jenante, nu?

— Tocmai pentru a evita să-mi spun părerea am preferat să nu iau parte la cină, explică Sharia. Numai că Jason nu m-ar fi înţeles, nu? De fapt, de ce ar trebui să mă înţeleagă sau să-mi înţeleagă motivele? mai spuse Sharia doar pentru sine.

Sharia nu mai simţea foame, ci o senzaţie ciudată, apăsătoare, pe care nu şi-o putea explica, dar care o făcea să fie mai puţin vorbăreaţă ca de obicei. Chiar şi felul ei preferat de mâncare n-o mai tentă de data asta. Era îngrijorată că nu-l mai văzuse pe Andrea şi se decise să meargă în golf să-l caute. Când îl privi pe Jason înţelese cât de mult îi displăcea intenţia ei. Cel puţin reuşise să-l facă să renunţe la ideea de a o încuia în camera ei. Jason era îmbrăcat într-un costum de culoare deschisă care-i punea în evidenţă ochii negri, iar Sharia preferă să vadă la el ceea ce era de fapt un garant al bunăstării ei. Probabil că-l privise mult mai intens ca de obicei căci deodată bărbatul o fixă cu privirea ridicând din sprâncene, gestul lui care exprima nedumerirea. Sharia schimbă direcţia privirii dar el continua s-o examineze curios şi ea roşi.

— Se întâmplă ceva, Sharia? o întrebă el încet.

— Nu, absolut nimic, dar de ce mă întrebi?

— Din cauza expresei feţei tale, draga mea. Cred că te tulbură ceva.

— Nu mă tulbură nimic. Mă gândeam...

— Ah!

Această exclamaţie scurtă ar fi trebuit să însemne ceva, dar ea nu făcu nicio încercare de a o interpreta.

— Aş mai vrea puţin vin, spuse ea. De obicei Sharia nu bea mai mult de două pahare la masă iar acum se afla deja la al treilea.

— Ţi-e sete?

— Nu, îmi place acest vin, atâta tot.

Doamna Kadrinos care stătea cu ei la masă atinse uşor mâna lui Jason.

— Vei fi acasă la cină, dragul meu?

— Nu, mamă, iau masa în oraş.

— Cinezi la Vila Pelion? întrebă Sofia.

— Mda, fu răspunsul lui.

— Ca invitat al celor doi americani? insistă Sofia pentru ca şi Sharia să înţeleagă totul.

Jason nu răspunse dar ridicându-şi privirea întâlni ochii Shariei, plini de reproş.

— Deci vei cina cu duşmanii?

Jason îi înfruntă privirea.

— Ai ceva împotrivă?

— Nu mă interesează cu cine te împrieteneşti, tot aşa cum nici pe tine nu trebuie să te preocupe prietenii mei!

Sharia îl străfulgeră cu privirea, dar el păru concentrat asupra mâncării, pentru ca apoi să-i răspundă:

— Nu poţi face comparaţie, Sharia. Domnişoara Andrews şi domnul Wyman ne vizitează ţara şi trebuie să ne dovedim ospitalitatea.

Sofia o privi peste masă cu zâmbetul ei maliţios iar gura i se curbă într-un zâmbet.

— Iar domnişoara Andrews este o femeie atrăgătoare, nu?

Jason nu păru încurcat de reacţia Sofiei. El nu-i răspunse imediat, sorbi o gură de vin, apoi puse paharul jos.

— Da, este o femeie atrăgătoare, fu el de acord.

— N-aş fi crezut că este genul tău! exclamă Sharia iar Jason o privi intrigat.

— Vorbeşti cu atâta convingere încât simt nevoia să-ţi cer lămuriri, draga mea! Hai, spune-mi care crezi tu că este genul meu de femeie, Sharia?

— Oricum, nu o femeie ca Darlene Andrews! îi replică Sharia cu impulsivitate. Mi-ai spus întotdeauna că locul femeii este în căminul bărbatului ei, şi mi-ai reproşat că mă comport necorespunzător cu sătenii de aici! Numai Dumnezeu ştie că imaginea pe care doreai tu s-o schiţezi n-are nicio legătură cu Darlene Andrews!

— Chiar atât de mult îţi displace Darlene? întrebă el cu glas abia auzit.

Sharia clipi confuză, căci nu bănuise cât de virulentă fusese aprecierea ei.

— Ţi-am mai spus că nu-mi place deloc, îngăimă ea.

— Din cauza delfinului?

Sharia ridică repede ochii spre el, poate atrasă de tonul lui şi de răceala din glasul lui.

— Da, din cauza delfinului, fu ea de acord şi încercă un zâmbet care nu fu deloc ceea ce intenţionase ea.

În ziua aceea Sharia plecă în căutarea lui Andrea, dar nu dădu de el. Îl văzu pe Dimitri care se ducea la şcoală, dar nici el nu avu timp să stea de vorbă. Dimitri o privi cu un uşor dispreţ, sau aşa i se păru ei când îl întrebă unde putea fi Andrea, apoi ridică din umeri de parcă nu i-ar fi înţeles întrebarea. Era evident acum că Andrea o evita în mod deliberat, ceea ce o înfurie. El nu avea dreptul s-o învinuiască pentru ceea ce ea nu putuse să evite. Fusese sigură că-şi va petrece seara cu Paul şi Maria Leonis şi îl asigurase că va face totul pentru a evita să cineze cu americanii. Nu putea să-l învinuiască acum pentru că el considera că-şi schimbase planurile. Sharia se aşeză la umbră în grădină şi privi spre piscină, dorindu-şi să poată plonja în apa cristalină fără a-şi mai face probleme că nu

avea costumul de baie, căci apa rece era ceea ce-i lipsea în acel moment. Se ridică şi porni spre casă. Mergea fără a fi atentă la paşii ei când se trezi cuprinsă de două braţe puternice. Ridică privirea şi întâlni ochii lui Jason şi-l privi la fel de absentă.

— Visai cu ochii deschişi, îi reproşă el. Fii atentă să nu te loveşti de ceva mai tare decât mine.

— Îmi pare rău!

Sharia îşi ceruse scuze instinctiv, scuturând din cap de parcă ar fi vrut să revină de undeva, de departe. Apoi încercase să se elibereze din braţele lui Jason, dar nu-i fusese prea uşor.

— Aş vrea să-ţi vorbesc, Sharia! îi spuse Jason. Vrei să intrăm în casă sau stăm de vorbă aici, în grădină?

Sharia sesiză o nuanţă de intimitate în invitaţia la plimbare prin grădină şi reacţionă instinctiv. Se înfioră. Desigur ea nu rezistă invitaţiei şi porniră la plimbare iar ea se întrebă ce oare voia el să-i spună?

— Aş vrea să ne aşezăm aici, dacă nu te deranjează.

Jason încuviinţă şi Sharia se trezi prinsă de braţ, apoi trasă spre el. Pentru Sharia apropierea de el fu o senzaţie nouă, brusc experimentată în timp ce se bucurau de mireasma florilor. Scena era idilică dar Sharia nu putea să se gândească la Jason decât ca la o rudă şi nu-i putea atribui un rol emoţional. Dar în ultimele două zile ea devenise de mai multe ori conştientă de prezenţa lui masculină. Jason purta o cămaşă bej, de mătase, cu mânecile suflecate care lăsau să se vadă braţele lui musculoase şi bronzate.

— Voiai să-mi spui ceva, Jason? îi aminti ea.

— Voiam să-ţi vorbesc despre implicarea ta alături de Andrea Medrina în problema delfinului alb. Te-ai putea trezi atrasă în cine ştie ce complicaţie, Sharia, dacă nu eşti atentă.

— În ce să mă implic, Jason? Era dezamăgită să constate

că Jason o invitase la plimbare doar ca să-i vorbească despre Andrea Medrina. Nu văd cum aş putea intra în vreun necaz. N-am făcut nimic rău.

— Medrina este un militant activ împotriva americanilor, îi spuse Jason cu autoritatea lui obişnuită. N-aş vrea să aflu că eşti în vreun fel implicată.

— Militant activ, spui? Nu văd de ce îl numeşti astfel. Ce motive ai, Jason? Ar fi trebuit să ştiu că este ceva legat de Andrea Medrina. Şi n-aş mai vrea să te aud spunând că am o relaţie strânsă cu Andrea. Nu-mi este decât un bun prieten de care mă leagă doar situaţia delfinului alb. Desigur, şi eu sunt îngrijorată de soarta lui, ca toţi oamenii din Parsitos.

— Dar tu nu faci parte din categoria oamenilor simpli din acest sat, Sharia.

— Eu consider că da, Jason aici este casa mea!

— Nu încerca s-o faci pe deşteapta cu mine! o avertiză Jason, tu nu eşti vreo săteancă şi nu ai preocupările lor.

Era acelaşi argument, îşi spuse Sharia. Acelaşi argument pe care i-l adusese şi Sofia la micul dejun.

— Îmi place să gândesc exact ca aceşti săteni, Jason, şi întâmplarea face ca ei să aibă convingeri identice cu ale mele.

— Vrei să spui că iei legenda în serios?

— Ştii ce simt pentru animalele ţinute în captivitate. Şi ştii ce gândesc şi simt faţă de *to aspro ena!*

— Tu şi Andrea Medrina, mai ales? îi sugeră Jason. Eşti îndrăgostită de el, Sharia?

Cu toate eforturile făcute, ea simţi că obrajii încep să-i ardă.

— Mi-ai mai spus ce crezi despre prietenia mea cu Andrea Medrina, dar nu am de gând să renunţ la prietenia lui numai pentru că tu şi Sofia îl consideraţi inferior. Jason, nu mă voi lăsa influenţată de tine sau de Sofia!

— Crezi că vreau să te influenţez, Sharia?

— Exact. Sofia ţi-a vorbit despre mine, Jason?

Jason ezită dar Sharia fu aproape sigură că vipera de Sofia îi spusese cine ştie ce şi îl sfidă.

— Ai făcut eforturi pentru a-i evita pe oaspeţii americani, aseară. De ce, Sharia? Trebuie să-mi spui ce motive ai avut, pentru că trebuie să fi fost într-adevăr foarte întemeiate.

— Ştii de ce-mi displac atât de tare, Jason! Ştii că n-am vrut să-i cunosc! Ţi-am spus asta înainte de sosirea lor.

— Au fost condamnaţi la indiferenţă din partea ta, doar printr-un cuvânt rostit de Medrina?

— N-au fost numai spusele lui Andrea! negă Sharia, ci este părerea întregului sat! Andrea mi-a transmis doar ce gândesc sătenii.

— Iarăşi acest Andrea! rosti Jason cu vehemenţă. El o prinse de umeri şi o întoarse cu putere spre el, iar fata îşi simţi inima bătând cu putere. Ce reprezintă bărbatul ăsta pentru tine, Sharia?

— Jason! Te rog dă-mi drumul, vreau să plec!

— La Andrea Medrina? o întrebă el cu brutalitate dându-i drumul brusc încât fata se dezechilibră. Dacă pleci acum, să nu te mai întorci aici!

Tonul pe care-i spusese aceste cuvinte o uimi mai mult decât semnificaţia acestora. Nu-l mai văzuse atât de furios şi nu putea să creadă că tocmai ea îi provocase această furie.

— Eu... nici nu m-am gândit să mă duc la Andrea, bâigui ea. Cum poţi să crezi că eu...

— Nu mai ştiu ce să cred despre tine, Sharia, o întrerupse Jason. Acum ai de ales, pleci sau rămâi!

Fata se întoarse şi porni spre casă, în fugă. Traversă grădina printre tufişurile de coacăze, fugind ca un animal hăituit. Respira greu şi-şi simţea picioarele tremurând. La început, avu impresia că nu mai este nimeni prin preajmă, casa era foarte tăcută şi liniştită, iar ea se opri pentru a-şi trage sufletul. Îl zări atunci pe Yanni care se afla undeva de-

a lungul coridorului acela lung privind-o cu ochii lui mari.

— O, Yanni, şopti ea şi se grăbi spre copil, căci ceea ce văzuse o uimise. Copilului îi tremurau buzele, iar ochii îi erau plini de lacrimi. Ce s-a întâmplat?

Yanni ridică din umeri de parcă ceea ce se petrecea cu el nu putea fi explicat, iar Sharia simţi dintr-odată milă pentru acel copil fără copilărie. Statueta superbei Afrodita zăcea la picioarele lui. Capul îi era spart, iar trupul ei zăcea obscen întins pe podea. Covorul gros nu amortizase căderea statuetei.

— Eu ştiu că a fost un accident, Yanni. Cum s-a întâmplat, copile?

Băiatul ezită o clipă apoi când întinse mâinile, Sharia văzu că avea o minge mică şi frumos colorată.

— Am lovit-o din greşeală cu mingea şi a căzut, suspină copilul.

— Înţeleg, Yanni.

Copilul ştia prea bine că îi era interzis să se joace în casă cu mingea. Sharia se gândi imediat la felul în care va reacţiona Jason la vederea dezastrului, şi vru să-l scutească pe bietul Yanni de revărsarea acestei furii. În starea în care se afla Jason, era puţin probabil că el va dovedi înţelegere faţă de copil.

— Sharia?

Yanni o privea rugător, cu ochii lui mari, cărora ea nu le putea rezista. Puse o mână încet pe capul copilului şi-l mângâie.

— Du-te afară la joacă, Yanni, îi spuse ea cu glas blând. O să văd ce pot face.

Yanni nu mai avu nevoie de a doua invitaţie şi dispăru înainte ca ea să poată aduna bucăţile sparte. Îi venea să plângă când realiză că statueta nu va mai străluci printre piesele cele mai valoroase ale galeriei familiei, cu frumuseţea pe care numai alabastrul o poate conferi unei statui antice. Numai Dumnezeu ştie ce avea să spună

Jason. Încă neştiind cum va proceda, ridică ochii căci auzise un zgomot făcut de apropierea unei persoane. O văzu pe Sofia care veni repede spre ea.

— Afrodita! exclamă aceasta. Sofia întinse mâna spre resturile statuii, pe care Sharia le strânse instinctiv la piept, ceea ce, desigur, o făcu pe Sofia să tragă o concluzie greşită.

— Ai spart statuia! Ştii ce semnificaţie avea statuia asta pentru Jason?

— Ştiu, admise Sharia. Dar te înşeli dacă crezi că eu am spart-o, Sofia.

Sofia privi din nou cioburile statuii şi, din privirile ei, Sharia înţelese că nu era crezută.

— Dar nici n-a căzut singură, mai spuse Sofia.

— Sigur că n-a căzut singură, fu Sharia de acord, dar a fost un accident şi sper că nu-l vei certa prea tare pe Yanni.

Sharia ezită un moment înainte de a rosti numele băiatului pentru că-i promisese că va face totul ca să uşureze situaţia.

— Yanni? De ce dai vina pe fiul meu pentru greşeala ta? zise Sofia în engleză şi în greacă, dar Sharia înţelese aproape totul din mimica ei.

— Sofia, te rog, te înşeli! îi spuse Sharia căutând s-o tempereze. Nu eu am spart Afrodita, crede-mă!

— De ce ar trebui să te cred? spuse Sofia dispreţuitoare. Ai distrus ceva de valoare care aparţine familiei şi dai vina pe fiul meu pentru asta! De ce te-aş crede?

— Pentru că ăsta este adevărul! întreabă-l pe Yanni şi-ţi va spune!

— Nu-mi implic fiul în problema asta! O să-i spun fratelui meu ce-ai făcut şi o să vedem ce va decide el!

Sofia se întoarse şi plecă înainte ca Sharia să realizeze că nu făcuse nimic pentru micul Yanni.

Capitolul 4

Sharia se afla în camera ei, încercând să găsească cel mai bun mijloc de a explica distrugerea statuetei. Nu-i va fi uşor şi nu se felicita pentru că încercase să ia totul asupra ei, pentru că era vorba despre o piesă foarte valoroasă, o moştenire de familie, o remarcabilă operă de artă a cărei distrugere nu putea fi trecută uşor cu vederea. Poate nu chiar atât de uşor precum îi sugerase ea lui Yanni. Bucăţile de statuie se aflau pe o masă de lângă patul ei şi, după ce le studiase atent, ajunsese la concluzia că nu mai putea fi reparată. Era o tragedie pe care Jason o accepta cu greu. Desigur, Yanni va contribui la lămurirea situaţiei, dar ea avea oricum de dat explicaţii fiindcă fusese descoperită de Sofia cu bucăţile în mână. Această statuetă fusese în posesia familiei Kadrinos de peste trei sute de ani, făcea parte din moştenirea culturală a poporului grec.

Sunetul unor paşi care se apropiau o făcu să ridice ochii spre uşă şi inima să-i bată tot mai tare. Se gândise la început să-i comunice ea vestea lui Jason înainte ca Sofia s-o facă, pentru a preveni denaturarea faptelor. Nu-i trecuse prin minte că era deja târziu, că Jason vorbise deja cu Sofia şi văzuse nişa goală. Sharia îşi aruncă o privire grăbită în oglindă şi-şi mai trecu o mână prin păr. Se ura pentru că era atât de nervoasă, când de fapt nu avea niciun motiv să fie. Poate că era mai bine să-l lase pe Yanni să primească muştruluiala de rigoare, în loc să-l trimită la joacă.

— Sharia!

Vocea, paşii grei erau de neconfundat şi ea, cu inima strânsă, mai privi o dată cioburile statuetei. Îi displăcea teribil faptul că tocmai ea tre buia să i-o arate astfel, ştiind ce simţea el faţă de această statuie. Îşi muşcă buzele nervoasă. Dacă el n-o credea, sau Yanni nu-şi mai recunoştea vina? Dar nu trebuia să gândească aşa. Yanni era un copil bun şi el îşi va recunoaşte vina când va fi întrebat.

— Sharia! se auzi din nou strigată. Ridică rămăşiţele

Afroditei în braţe, dar astfel încărcată îi fu greu să deschidă uşa şi fu nevoită să introducă sub braţ torsul zeiţei pentru a se putea descurca. Când reuşi să deschidă uşa se trezi luându-l în piept pe Jason şi, surprinsă, făcu un pas înapoi. El nu spuse nimic pe moment, ci întinse mâna spre rămăşiţele statuetei. Sharia ştia exact ce simte el, pentru că şi ea avusese acelaşi sentiment de pierdere ireparabilă.

— Jason, zise ea.

— De ce? De ce ai făcut asta, Sharia?

— Îmi pare rău, Jason.

— Dacă ai vrut să te răzbuni pe mine pentru felul în care ţi-am vorbit şi pentru restricţiile pe care am vrut să ţi le impun trebuia s-o faci într-un alt mod, Sharia. De ce ai făcut-o?

Sharia observă că Jason era mai afectat decât şi-ar fi închipuit ea.

— Dar nu eu am făcut-o, Jason! Cum îţi închipui că aş fi făcut-o, şi mai ales deliberat?

— Acum o oră n-aş fi crezut asta, dar acum când ţin resturile în mână nu pot să nu-mi amintesc ce furioasă ai fost când ne-am despărţit, pentru ca acum să văd statueta spartă în mâinile tale. Ce altceva aş putea crede?

Sharia dădu drumul lacrimilor de neputinţă.

— Mă crezi capabilă să distrug, indiferent din ce motiv, o statuetă de valoarea asta? Chiar crezi toate prostiile pe care ţi le spune Sofia?

— Sofia te-a găsit cu cioburile în braţe, nu mai era nimeni în preajmă, ce-ar fi putut să creadă?

— Acum şi tu le ţii în braţe, dar eu nu te acuz că ai spart statueta intenţionat. Vocea îi tremura şi ridică ochii spre el. Am crezut că mă cunoşti mai bine, Jason.

— Şi mie mi s-a părut greu de crezut, dar dovezile te incriminează, Sharia…

— A fost un accident, Jason, îl întrerupse ea. A fost un accident. Cred că băiatul n-a realizat că statuia putea să

cadă atât de uşor.

— Băiatul?

Din privirea lui nedumerită ea înţelese că Sofia făcuse tot posibilul să ascundă implicarea fiului ei. Era evident că Jason nu ştia nimic, iar acum şi ea ezita să-l învinovăţească.

— Este evident că Sofia nu ţi-a spus nimic despre Yanni, dar a fost un accident, Jason, şi nu cred că va trebui pedepsit prea sever.

— Nu mi s-a spus nimic despre implicarea lui Yanni, zise el după un moment. El este vinovatul, Sharia? Spune-mi adevărul!

— Sofia nu vrea că băiatul ei să fie implicat! Dar ea ştie adevărul pentru că i l-am spus! Yanni se juca cu o minge, dar a făcut-o din greşeală! Mingea s-a rostogolit sub măsuţa pe care se afla Afrodita. S-a aplecat să ia mingea şi a lovit măsuţa.

— Deci Yanni se juca în galeria statuilor cu mingea? Nu ştiai că-i este interzis? Tu ştiai valoarea Afroditei, atât pecuniară cât şi sentimentală.

— Sigur c-o ştiam, Jason! Tocmai de aceea i-am promis c-o să-i iau apărarea!

— Crezi că pledoaria ta m-ar putea influenţa? Crezi că m-ai putea convinge să nu-l pedepsesc, tocmai când el mi-a nesocotit sfaturile?

— N-am ştiut despre înţelegerea voastră, iar acum văd că nu are niciun rost să pledez pentru Yanni.

— Într-adevăr, nu are niciun rost! o asigură Jason şi luând resturile statuii, o apucă de mână şi o trase după el. Iar tu vii cu mine să discutăm cu Yanni.

— Dar, Jason…

Răspunsul lui fu în greacă şi în cuvinte pline de virulenţă, iar el o remorcă de-a lungul galeriei. Yanni nu fusese niciodată copilul care să se teamă, dar la vederea unchiului său care se îndrepta nervos spre el îşi cam pierdu cumpătul.

Sharia înfruntă privirea rece a Sofiei în salonul familiei Kadrinos, cu marmură albă şi pereţi cu decoraţii elaborate. Ea se rugase să nu fie nevoită să dea ochii cu Sofia dar lucrul acesta se întâmplă şi Sharia se confruntă cu privirea sfidătoare a surorii lui Jason. Sofia ţinea o mână pe creştetul fiului său, iar Yanni părea mic şi neajutorat, dar refuza s-o privească pe Sharia în ochi. Aceasta se aplecă la nivelul lui şi-i luă mâna în palmele ei, apoi o ţinu câteva secunde înainte ca Sofia să tragă mâna fiului ei.

— Yanni, spuse Sharia, tu ştii cel mai bine că nu eu am spart statueta, nu? Era deja spartă când am ajuns eu acolo, nu?

Yanni nu-i răspunse ci îşi privi unchiul apoi îşi îngropă faţa în poala mamei sale.

— Eşti atât de lipsită de mândrie, Sharia, încât să învinuieşti un copil pentru greşeala ta?

— N-a fost vina mea, Sofia, a fost un accident. Noi ştim că a fost un accident, nu-i aşa, Yanni? Nu-ţi fie frică pentru ce va spune unchiul tău, recunoaşte că ai spart statueta, te rog, fă-o de dragul meu!

Băiatul nu-şi ridică ochii, iar Sharia nu ştia cum să procedeze. Era gata să izbucnească în plâns şi nu ştia dacă doamna Kadrinos o credea sau nu. Sofia ştia adevărul, dar nu era dispusă să-l facă cunoscut.

— Te rog, zise Sharia, recunoaşte că tu ai spart statueta. Jason, te rog, cere-i să spună adevărul. Eu n-am spart statueta, Jason, şi aş vrea să cred că eşti conştient de lucrul acesta.

— Eu ştiu doar ce mi se spune, zise Jason şi-l privi pe băiat. Yanni, tu ai spart statueta?

Era evident că bietul copil se afla într-o mare dilemă. Mama lui îl prevenise că dacă va mărturisi, unchiul Jason îl va pedepsi, dar nici nu voia să vadă că Sharia era bănuită.

— Se pare, spuse Sharia, că eu voi fi cea învinuită de spargerea statuetei. Îl privi pe Jason cu ochii plini de

lacrimi. Nu ţi-a convenit să fie Yanni cel care a spart-o, nu? Se năpusti afară din cameră, lăsând în urma ei o tăcere nefirească şi ieşi pe uşa din spate a casei fugind spre stânca ei preferată. Îşi aminti că Andrea nu era acolo s-o consoleze. Yanni o dezamăgise. După câteva minute însă ea observă iahtul Darlenei Andrews care ieşea de după stânci şi dintr-odată, problema ei legată de spargerea statuetei deveni minoră faţă de cea a delfinului alb. Sharia văzu toţi delfinii jucându-se şi iahtul îndreptându-se spre ei. O frapă faptul că nu se vedea niciuna dintre bărcile care asigurau paza delfinilor. Se ridică speriată în picioare, neştiind ce se întâmplase cu bărcile care ar fi trebuit să supravegheze delfinii, aflaţi în primejdie. Fugi pentru a se apropia de marginea stâncilor, să vadă mai bine ce se întâmpla acolo şi când ajunse puse mâna streaşină la ochi. Din nefericire, delfinii nu se temeau de barcă şi-şi continuau săriturile graţioase prin apă. Iahtul Darlenei îi urmărea cu răbdare, precum pisica pândeşte şoarecele. Apa nu era prea adâncă iar Sharia înotase adesea aici cu Andrea şi fraţii lui. Era îmbrăcată, dar asta nu mai conta, aşa că se aruncă în apele mării, pentru a-i deturna pe delfini. Plonjă cu graţie, iar apa o primi cu răceala ei bine ştiută, dar Sharia reveni imediat la suprafaţă. Era o bună înotătoare aşa că se gândi să sperie delfinii venind din adâncuri, ori să-i provoace la joacă. Delfinii se alăturau fericiţi înotătorilor, iar dacă ea ar putea imita acele şuierături pe care le scotea Andrea, i-ar fi mult mai uşor să-i cheme. Era posibil ca ambarcaţiunea să fi fost dotată cu un echipament special care să-i urmărească pe delfini chiar dacă aceştia se aflau la mare adâncime, dar ea trebuia să facă totul pentru a-i preveni asupra pericolului. Fiecare secundă era preţioasă şi trebuia exploatată până când americanilor li se va retrage permisul de a-l captura pe *to aspro ena;* important era să le vegheze libertatea până atunci. Se apropie şi mai mult de ei, sperând că nu va fi observată.

Delfinul alb se remarca uşor printre confraţii săi. Era un animal graţios şi suplu care se mişca natural şi nu se temea de apropierea omului. Înotă fericită spre el, scoţând acele sunete pe care le învăţase de la Andrea, pe care el le folosea pentru a face delfinii să-l urmeze şi reuşi! Unii dintre ei veniră spre ea de parcă ar fi întâmpinat-o şi invitat-o să se joace cu ei. Sharia începu să râdă fericită când to aspro ena se apropie de ea. Animalul o privi cu o curiozitate aproape omenească. Ea urmări să fie cât mai aproape de el şi de acolo să-l ducă într-un loc sigur. Era un golfuleţ ascuns undeva, pe coasta de est a satului, şi iahtul americanilor n-ar fi putut pătrunde până acolo din cauza dimensiunilor sale. Era destul de înotat până acolo, dar fu cea mai bună soluţie pe care o găsi ea în acel moment. Grupul de delfini o urmă îndeaproape, sărind, curbându-şi trupurile zvelte în aer, iar Sharia îşi spuse că n-ar obosi chiar dacă ar trebui să înoate toată ziua cu ei. *To aspro ena,* remarcă ea cu bucurie, nu se depărta de ea, apoi deodată trecu pe sub braţul ei întins, făcu o întoarcere şi reveni spre ea. Sharia era atât de fericită de succesul ei încât cu greu se opri pentru a asculta zgomotul motoarelor ambarcaţiunii care-i urmărise pe delfini. Auzi voci care strigau cuvinte greu de înţeles pentru ea.

— Dă-te la o parte! auzi ea în cele din urmă. Vocea o avertiză din nou, apoi motoarele se întrerupseră brusc şi ambarcaţiunea veni spre ea, apoi se opri ca un monstru imens, ameninţător. Sharia îşi scutură apa din păr şi-l recunoscu pe George Wyman care o privea cu dezaprobare. După câteva secunde o recunoscu şi el, iar Sharia aproape că izbucni în râs văzând dezamăgirea care i se citea pe figură.

— Dumnezeule, exclamă acesta. Darlene!

Darlene Andrews apăru şi ea, cu părul ei roşu strălucind în bătaia soarelui. Femeia părea nervoasă şi trăsăturile îi trădau nerăbdarea.

— Ce este? întrebă ea, apoi exclamă: a, din nou fata familiei Kadrinos!

Chiar şi în aceste împrejurări, Sharia se simţi jenată. Rochia în care înotase era plină de alge, iar părul ud îi era lipit de cap. Încercare ei de a salva delfinul alb reuşise.

— Stai puţin, zise George Wyman, de parcă ar fi înţeles dintr-odată care era rostul ei acolo. Te vom ajuta să te urci în barcă, domnişoară Linwood.

— Nu, mulţumesc, dar nu este nevoie, mă simt foarte bine aici, continuaţi-vă drumul!

— Pentru Dumnezeu, domnişoară, nu poţi înota îmbrăcată!

Sharia se simţi dintr-odată obosită şi îngrijorată pentru că acum delfinii înotau veseli în jurul ambarcaţiunii care se oprise, iar cel alb se apropie de ea, atingând-o înainte de a se scufunda pentru ca să reapară mai aproape de ambarcaţiune. Darlene Andrews urmărea cu ochi avizi evoluţia lui.

— Este chiar aici! exclamă ea. Adu plasa! Plasa! repetă ea impacientată, pentru că grecii din echipajul ei nu-i înţelegeau vorbele.

— Nu-l poţi lua, domnişoară Andrews, sunt aici tocmai pentru a-l veghea, îi spuse Sharia. Şi nu voi pleca!

— Ai înnebunit? Darlene Andrews o privi furioasă. Dacă nu vrei să fii prinsă în plasă ar fi bine să pleci de aici! Renunţă la nebunia asta, vei fi rănită!

— Pentru Dumnezeu, Darlene! interveni Wyman, nu poţi risca viaţa feţei!

— Nu pot să-l pierd tocmai acum! Femeia arunca flăcări din ochi şi Sharia se întrebă dacă ea va continua cu capturarea delfinului, chiar dacă asta ar fi însemnat rănirea ei.

— Te rog, draga mea, continuă Wyman, nu insista, vor mai fi şi alte ocazii!

Sharia nu mai stătu să asculte discuţiile lor, se strecură în

apele călduţe căutându-l pe *to aspro ena* şi tovarăşii lui, dar aceştia dispăruseră. Încet, delfinii se depărtaseră de locul respectiv şi dispăruseră în adâncurile mării, de parcă n-ar fi existat vreodată. Sharia auzi motorul ambarcaţiunii, apoi i se păru că-şi aude numele, dar când se întoarse iahtul era deja departe şi numai ecourile vocii Darlenei Andrews mai străbăteau prin aerul zilei de vară. Probabil că se vor mai învârti o vreme prin zonă pentru a localiza din nou delfinii. Sharia se gândi cum va reacţiona Jason când va afla şi de această ultimă ispravă a ei.

Capitolul 5

Drumul de întoarcere spre ţărm era foarte lung, iar Shariei i se păru că înotase câteva ore. O dureau mâinile şi picioarele, dar indiferent cât de departe se afla, trebuia să continue. Lovi din nou apa şi încercă să-şi spună că linia ţărmului era mai aproape decât atunci când o privise ultima oară. Apoi, văzu ceva ca prin farmec ceva care se apropia de ea şi închise ochii pentru un moment apoi îi deschise din nou ca să se convingă că era adevărat.

Vederea spre ţărm îi fu blocată pentru un minut sau două de altceva decât de linia nesfârşită a apei, dar îi trebuiră câteva secunde ca să realizeze că ceea ce se vedea acum era prora unei bărci pescăreşti din Parsitos. Sharia ridică un braţ strigând după ajutor, dar înghiţise cam multă apă sărată şi gâtul îi era atât de uscat încât nu se auzi mare lucru. Dar fusese observată căci văzu barca schimbându-şi direcţia şi curând nişte braţe vânjoase o ajutară să urce. O aşezară pe o grămadă de plase şi frânghii, iar cei din jur spuneau ceva în limba greacă, lucruri pe care ea, din nefericire, nu le înţelegea. Asupra ei se aplecă un bărbat cu trăsături cunoscute ei, deşi nu putea spune despre cine era vorba.

— Afto ine, *thespinis* Kadrinos! zise omul de parcă ar fi văzut un miracol.

— Linwood mă cheamă, îi spuse ea salvatorului. *I me* o Sharia Linwood, *kapetan* Padoulous.

— Slavă Domnului! repetă omul. Mă temeam că v-aţi înecat, domnişoară. V-am văzut cum aţi sărit de pe stânci.

— A, deci cineva a crezut că am…

— Cine să ştie ce motive aveaţi, domnişoară? Pe faţa omului nu se poate citi întotdeauna ce simte, poate că omul este nefericit.

Fusese multă nefericire, îşi spuse Sharia, dar nu din supărare pentru că se spărsese Afrodita se aruncase ea în

mare. Ezită în a le explica pescarilor motivul pentru care sărise de pe stânci deşi aceştia ar fi înţeles-o foarte bine. Până la un punct, gestul ei care le păruse disperat unora fusese dictat de starea ei de nefericire, dar moştenirea ei grecească fusese totuşi cea care-i dictase să se arunce în apă, să salveze *to aspro ena.*

— Am văzut iahtul americanilor şi nu se afla prin preajmă nicio barcă să păzească delfinul alb.

— *To aspro ena,* murmură căpitanul ca pentru sine, iar ceilalţi pescari din barcă priviră instinctiv spre întinsul mării. N-am ştiut, *thespinis,* că sunt porniţi să captureze delfinul alb, n-am ştiut decât că au sosit aici, în port.

— Au fost foarte aproape de a-l captura, spuse Sharia luptând cu vocea care-i făcea probleme. Dar am înotat alături de grupul de delfini, mai ales foarte aproape de *to aspro ena* aşa că ar fi trebuit să mă prindă şi pe mine în plasă.

Căpitanul Padoulous o privi cam neîncrezător.

— *The afto ine, thespinis,* spuse el.

— Domnişoară!

Sharia ridică privirea şi văzu cum unul dintre pescarii din barcă îi întinde o cană cu vin.

— *Efharisto!* spuse Sharia şi duse cana la gură. Era un vin roşu şi în mod normal nu s-ar fi încumetat să-l bea, dar de data asta o făcu pentru a-şi alina gâtul uscat.

— Mulţi oameni din Parsitos vă vor fi recunoscători, *thespinis,* spuse căpitanul cel bătrân. Unii dintre noi au aflat că nu ne mai sprijiniţi în problema delfinului alb şi au fost foarte supăraţi.

— S-au înşelat amarnic, *kapetan* Padoulous, niciun moment nu i-am părăsit! Sper că le vei spune asta!

— O voi face cu cea mai mare plăcere, domnişoară.

Barca se apropia de golf, căci străbătuse acea distanţă care i se păruse imensă Shariei şi privind peste umăr ea văzu că la ţărm se adunaseră oameni care aşteptau sosirea

bărcii. Aceştia vorbeau şi arătau cu degetul spre barcă. Sharia îşi spuse că Jason n-o va ierta niciodată pentru că nu numai că plonjarea ei fusese asistată, dar mai şi fusese adusă la mal într-o stare de plâns. Băuse mai puţin de jumătate din cana de vin dar se simţi dintr-odată foarte descurajată şi după ce-l mai privi o dată pe căpitan înghiţi şi restul dintr-o sorbitură. Simţi cum vinul îi arde gâtul apoi se strecoară în tot trupul ei îngheţat. După câteva momente îşi simţi capul foarte uşor, iar picioarele care până atunci i se păruseră grele acum îi atârnau, dar se simţea capabilă să dea ochii cu cei care aşteptau în golf. Când căpitanul o ridică în braţe şi apoi o puse pe ţărm, se auziră murmure, apoi cei de faţă îşi oferiră ajutorul sub o formă sau alta. Mâinile care se întinseră pentru a o prelua din braţele căpitanului erau ale lui Andrea şi ea îi zâmbi.

— Andrea, zise ea, am făcut totul…

— Important este că sunteţi teafără, domnişoară.

Căpitanul Padoulous avea o voce puternică şi ordonă ca toată lumea să-l asculte, ceea ce şi făcură toţi, inclusiv Sharia şi Andrea. El li se adresă, desigur, în greacă, se folosi şi de mâini, dar cunoştinţele de limbă greacă ale Shariei o ajutară pentru ca ea să înţeleagă că omul le povestea semenilor săi adevăratul motiv pentru care fata sărise de pe stânci. Ea roşi pentru că nu se aşteptase la un astfel de discurs improvizat de bun venit şi pentru că nu era obişnuită să fie ţinta atâtor ochi. Oamenii îi zâmbeau şi clătinau din cap privind-o cu admiraţie.

— Înţelegi ce spune căpitanul Padoulous? o întrebă Andrea.

— N-aş fi vrut s-o facă, protestă ea, am acţionat sub impuls.

— Ba eu cred că a fost un gest de un curaj deosebit, o asigură Andrea, acum ştim sigur că eşti alături de noi!

— O, dar am fost întotdeauna alături de voi, Andrea!

— Pe domnul Kadrinos nu-l preocupă problema delfinului,

obiectă Andrea. Nu-l interesează decât *Americanitha.*

Vorbele lui o şocară la început dar apoi îşi dădu seama că el avea dreptate. Jason nu va fi niciodată alături de oamenii din sat ale căror interese erau diferite de ale Darlenei Andrews. El nu lua apărarea delfinului pentru că era atras de americancă. Shariei îi luă un moment pentru a realiza că ovaţiile care se auzeau îi erau adresate. Sătenii o vedeau ca pe o eroină pentru că-şi riscase viaţa, aşa le spusese căpitanul Padoulous. Andrea îi puse o mână pe braţul pe care ea îl ridicase pentru a răspunde la salutul sătenilor şi ea înţelese din gestul lui că acesta nu numai c-o iertase, dar o vedea ca făcând parte dintre ei. Dar un zgomot ciudat care se auzi o făcu să ridice ochii spre cărăruia care ducea sus, spre drum, deşi, nu şi-ar fi închipuit că vreo maşină, mai ales una atât de mare ca a lui Jason, putea să pătrundă până acolo. Oamenii murmurară nemulţumiţi dar se dădură la o parte făcând loc maşinii. Jason coborî din maşină, înalt şi bine făcut, dar foarte tăcut, iar apariţia lui o luă pe Sharia prin surprindere încât nu scoase o vorbă. Era pregătită să se apere şi ridică bărbia pentru a-l sfida, cu toate că era conştientă de felul în care arăta. Era desculţă, cu rochia sfâşiată, iar părul îi atârna lipit de frunte şi de umeri. Vinul precum şi entuziasmul clipelor petrecute în mijlocul sătenilor o făcuseră să se îmbujoreze iar ochii îi străluceau. Dar privindu-l ea realiză că Jason n-o privea cu mânie aşa cum s-ar fi aşteptat ea, ci cu îngrijorare.

— Mă simt bine, Jason, îi spuse ea.

Bărbatul o privi în tăcere iar ochii lui negri îi cercetară faţa pentru a afla adevărul. Apoi îi aruncă o privire grăbită lui Andrea şi în acel moment el redeveni tipul cel arogant, *kirios* Kadrinos.

— Pot să văd şi singur că n-ai păţit nimic. O să te duc acasă ca să poţi arăta omeneşte la cină.

Sharia se încordă ca şi cum ar fi vrut să riposteze, dar Jason o prinse de braţ şi ea observă că Andrea care o

sprijinea îi dădu drumul din strânsoare. Poate că ar fi trebuit să protesteze şi nu să se lase dusă acasă. Jason o aşeză pe locul pasagerului dar atunci Sharia îşi aminti că nu-i mulţumise aşa cum se cuvenea căpitanului care o salvase. Cu părul ud şi picioarele goale ea se întoarse spre locul unde-i lăsase pe săteni adunaţi, conştientă de privirile lui Jason.

— Aş vrea să putem face ceva concret pentru a-l salva pe *to aspro ena,* îi spuse ea căpitanului.

— Ce-am putea face, *thespinis?* spuse căpitanul ridicând din umeri. Suntem săraci iar cei care au putere nu vor să ne ajute.

El se referea la Jason cu siguranţă şi ea nu putu decât să fie de acord. Dar deodată feţei îi licăriră ochii ca şi cum i-ar fi venit o idee extraordinară.

— *Kapetan* Padoulous, spuse ea, nu cumva ai un nepot în America? Nu cumva este ziarist?

Bătrânului începură să-i strălucească ochii, iar trăsăturile i se luminară.

— Da, *thespinis,* de ce nu m-am gândit la asta? Nikos, nepotul meu, va face cunoscut felul în care sunt jefuiţi aceşti săteni de un bun al lor, *to aspro ena*! Toată America o să afle! îi scriu chiar în noaptea asta!

— Dă-i telefon, *kapetan,* insistă Sharia. Fiecare clipă contează în cazul acesta!

Bătrânul o privi cu mândrie.

— Dacă consideraţi că este mai bine, o s-o fac, *thespinis*.

Mânată de dorinţa de a face bine, Sharia ignorase ceea ce era mai important că omul nu-şi putea permite să dea un telefon la distanţă atât de mare.

— *Kapetan,* nu pot să fac mai mult pentru salvarea delfinului, dar cu un singur lucru aş putea fi de ajutor, lasă-mă să plătesc costul convorbirii cu nepotul dumitale şi o să simt că am făcut ce trebuie.

Căpitanul ar fi fost de acord dar nu mai avu timpul s-o

facă. Jason se apropiase amenințător de ei, o prinse pe Sharia de braț și o scuturâ cu putere.

— Nu mai stau o clipă după tine! Nu sunt servitorul tău să stau aici să aștept ca tu să faci conversație cu prietenii! Vino acasă!

Pe drumul de întoarcere Jason nu spuse nimic, iar când ajunseră acasă, el păru mai puțin tensionat.

— Ce-ai făcut, Sharia? Mai precis, de ce ai făcut toate astea? Ce motive ai avut ca să faci un asemenea gest prostesc?

— N-a fost un gest prostesc și am avut un motiv întemeiat!

— Pe care sătenii, prietenii tăi, l-au aprobat, desigur.

— Te rog, Jason, eu…

— Este a doua oară în ultimele zile când trebuie să te caut pentru că fugi de mine. Aș vrea să-mi răspunzi!

— Nu mai sunt copil, Jason, ca să mă iei cu forța acasă, sau să-mi ceri explicații!

— Am dreptul să știu ce te face să aduci atâtea necazuri familiei comportându-te ca o nechibzuită! Iar dacă te-am tratat ca pe un copil neascultător este pentru că ai meritat-o! Una dintre servitoare s-a întors din sat cu vestea că te-ai aruncat de pe stânci… îți imaginezi cum m-am simțit.

Sharia își aminti îngrijorarea pe care o citise în ochii lui atunci când el apăruse în golf.

— Ce-ai simțit, Jason?

Jason rosti niște cuvinte care semănau cu o înjurătură, dar o făcu în limba greacă. El o studie câteva secunde, de parcă ar fi căutat cele mai potrivite cuvinte pentru a-i explica.

— Ai plecat de acasă distrusă pentru că Afrodita a fost spartă, îi aminti el, iar Sharia revăzu scena în care ea încerca să spună adevărul, să se dezvinovățească, în timp ce Yanni, adevăratul vinovat, nu mai recunoștea nimic iar Sofia îi luă apărarea fiului ei.

— Nu numai din cauza Afroditei am făcut-o, murmură ea, deşi a fost o întâmplare care m-a mâhnit teribil. Iar pe tine, probabil te-a mustrat conştiinţa pentru că nu m-ai crezut? Parcă erai foarte sigur că am distrus Afrodita pentru a mă răzbuna, nu? Ea-l studie cu ochi avizi, ca pentru a afla ceva care să-i confirme acest adevăr, dar nu află nimic. Nu-ţi imaginezi cum m-am simţit când m-ai considerat o vandală, Jason! Am crezut că mă cunoşti mai bine.

— Să te cunosc? Oare te cunosc, Sharia? Nu ştiu ce mă face să cred că Andrea Medrina te cunoaşte mai bine decât mine.

Sharia ar fi vrut să nege imediat toate acestea, dar îşi aminti că la sosirea lui Jason, Andrea o ţinea de braţ foarte posesiv. Poate că Jason avea dreptate şi Andrea ştia ce face.

— Nu mi-ai dat niciodată vreo dovadă că te interesează ce fac, spuse ea. În afară, desigur, de a veghea asupra mea, să mă comport ca o adevărată membră a familiei Kadrinos. Nici măcar n-ai sesizat că am crescut mult şi m-am maturizat, Jason!

Jason întinse mâna şi-i atinse obrazul. Nu era un gest caracteristic lui şi tocmai de aceea simţurile ei răspunseră de parcă atingerea lui ar fi eliberat nişte energii latente, iar trupul ei experimentă o mulţime de senzaţii.

— Chiar atât de mult ai crescut, Sharia? o întrebă el zâmbind, cercetând-o cu ochi lacomi. Eşti femeie sau nereidă?

Nereidele, din câte ştia ea, erau nişte făpturi supranaturale care bântuiau lacurile, munţii şi râurile, pentru a ademeni bărbaţii şi a-i ucide. Andrea îi spusese multe dintre poveştile care circulau despre ele, dar din istorisirile lui ea aflase că erau femei foarte frumoase şi periculoase, şi ea nu-şi închipuia că Jason aşa o vedea. Îşi netezi rochia cu mâinile, mai conştientă ca niciodată de trupul ei şi de bătăile rapide ale inimii.

— Cred că arăt ca şi cum aş fi ieşit din valuri, dar am făcut-o cu ajutorul lui *kapetan* Padoulous şi nu prin magie!

— Arăţi foarte bine, oricum ai făcut-o, o linişti Jason. Nu vedeai cum te priveau toţi bărbaţii? N-ai sesizat dorinţa din privirile lui Andrea?

— Jason, te înşeli!

— Oare? Sau eşti atât de oarbă la pasiunea bărbaţilor? Sau vrei să-i provoci ca să te amuzi, Sharia?

— Jason!

Jason o prinse cu amândouă mâinile, iar ea închise ochii când gura lui o atinse uşor, şi se lăsă purtată de senzaţii ca de o maree puternică. Mai fusese sărutată dar nu cu asemenea intensitate. Când Jason îi dădu drumul, ea deschise ochii şi întorcându-se încet o văzu pe Minerva, vara lui Andrea, care-i privea de la celălalt capăt al aleii. Fata venise să-l anunţe pe Jason că era căutat la telefon, dar după ce-i văzuse împreună, numai Dumnezeu ştie ce gândea aceasta. Iar faptul că Darlene Andrews îl căuta o făcu pe Sharia să prefere să întârzie a-i spune de ce plonjase în mare, sau poate că dacă ar fi făcut-o el ar fi preferat s-o asculte acum, neglijând-o pe Darlene, care-l aştepta la telefon.

— Jason, zise ea punându-i o mână pe braţ, am ceva să-ţi spun.

— Sunt chemat la telefon, micuţa mea, iar tu trebuie să te schimbi de aceste haine înainte de cină. Jason se aplecă şi o sărută, ceea ce îi făcu simţurile să intre iar în derivă. Trebuie să faci şi o baie pentru a scăpa de mirosul din barca lui *kapetan* Padoulous, altfel nu va sta nimeni lângă tine la masă.

Shariei îi veni să plângă. Avusese ocazia să-i spună adevărul, dar o lăsase să-i scape şi acum era prea târziu. Zâmbetul lui, sărutările lui constituiau ceva nou care venea de la el şi ea nu voia ca totul să se oprească aici. Jason o luă de mână şi o duse spre casă apoi, încă ţinându-i mâna,

răspunse la telefon. În acel moment, ea-şi aminti cât de sigur fusese Andrea că Jason o plăcea pe femeia cu părul roşcat.

— De ce nu te duci să faci baie, Sharia? o întrebă el după ce termină convorbirea.

— A fost Darlene Andrews?

— Da, Sharia, a fost Darlene Andrews, confirmă Jason. Vrea să vină să mă vadă mâine. Acum vrei să te duci să te pregăteşti pentru cină?

— Desigur, Jason!

Capitolul 6

A doua zi, la micul dejun, Sharia simţi că se afla pe marginea unui vulcan gata să erupă. Avea două probleme importante de rezolvat şi seara la cină chiar avusese intenţia să lămurească una dintre acestea cu Jason, dar, din păcate, prezenţa avocatului Takis Mecouri, prietenul lui Jason, o împiedică. Distrugerea Afroditei fu pusă în discuţie căci avocatul era un mare admirator al statuetei. Fusese destul de afectat să afle că statueta era astfel distrusă încât nu mai putea fi restaurată. Acţionând din instinct, Sharia îl fixă pe Yanni când se puse problema Afroditei şi văzu nefericirea din ochii băiatului. Era aceeaşi privire pe care ea o mai sesizase în ziua precedentă, când el refuzase să recunoască spargerea statuii, şi se întrebă ce presiuni făcuse Sofia asupra lui pentru a-l face să tacă. Desigur, Sharia o învinuia pe Sofia pentru toate acestea şi îi fu greu să se arate supărată faţă de copil.

Sharia obişnuia să se bucure întotdeauna de primele ore ale zilei, mai mult decât de restul timpului, pentru că erau pline de răcoare şi de aer parfumat care-i umplea nările când stătea în grădină, la masă. Atunci când soarele se ridica pe cer mirosul florilor nu mai era acelaşi. Dar de data asta se trezise prost dispusă de dimineaţă, cu o durere de cap care ameninţa să-i strice toată ziua. După un duş şi câteva minute petrecute în faţa ferestrei care dădea spre mare se simţi ceva mai bine. Îşi aminti de Sofia şi de atitudinea ei dispreţuitoare şi-şi spuse că dacă n-ar fi aceasta ar putea discuta problema delfinului cu doamna Kadrinos. Când coborî în grădină observă că doamna Kadrinos şi fiul ei începuseră micul dejun şi oftă mulţumită că nu era şi Sofia cu ei. Jason era foarte relaxat alături de mama lui, dar Sharia îşi spuse că buna lui dispoziţie se va risipi imediat ce va afla cum i s-a împotrivit ea Darlenei Andrews. Jason, care era atent la ce-i spunea doamna

Kadrinos, era îmbrăcat cu o cămaşă albă care-i expunea gâtul frumos bronzat, şi ochii negri. Sharia simţi fiori amintindu-şi îmbrăţişarea lui şi se întrebă dacă acest lucru s-ar repeta în cazul în care el ar fi realmente atras de Darlene Andrews.

— *Kalimera,* Sharia, arăţi uluitor în dimineaţa asta.

Sharia simţi mai multă căldură în glasul lui şi murmură ceva drept răspuns, apoi o salută pe doamna Kadrinos. Mătuşa îi zâmbi ca de obicei şi-i făcu semn să se aşeze pe scaunul de lângă ea.

— Sofia întârzie, remarcă doamna Kadrinos.

— Poate că nu s-a trezit încă, spuse Jason care privi spre fereastra Sofiei de parcă absenţa acesteia l-ar fi intrigat. Faptul în sine putea să pară ciudat, dar pentru Sharia nu avea importanţă. Era mulţumită că Sofia nu se afla acolo. Dar înainte ca ea să poată face vreo observaţie, apăru Sofia şi din felul în care păşea aceasta se putea vedea că era ceva în neregulă.

— Sofia, i se adresă Jason, s-a întâmplat ceva?

Ochii Sofiei aruncau flăcări şi ea veni mai aproape de masă, fixând-o pe Sharia.

— Poate, spuse Sofia, poate că această domnişoară ne va putea ajuta!

Jason se întoarse şi o privi pe Sharia.

— La Sharia te referi?

— Exact. Fiul meu a dispărut, spuse Sofia. Nu este în cameră, nu este nicăieri în casă.

— Nu se poate, Sofia. Cum să plece Yanni singur?

Sofia o arătă pe Sharia cu un gest care ar fi fost melodramatic în altă situaţie.

— Tu ştii de ce a fugit Yanni, spuse ea, apoi lăsă să-i scape şi o înjurătură în greacă.

— Sofia! Controlează-te! Ce legătură poate avea Sharia cu dispariţia lui Yanni?

Sofia începu să tremure de mânie şi de teamă pentru

viaţa fiului ei.

— Am văzut-o aseară, începu Sofia, atunci când Takis Mecouri a întrebat de Afrodita şi i s-a spus că statueta a fost distrusă. Am văzut-o privindu-l fix pe Yanni. Întrebaţi-o, nu poate să nege!

Jason se întoarse spre Sharia care simţi cum începe să-i bată inima mai tare, dar înfruntă privirea lui, fără a se simţi vinovată cu ceva.

— Este adevărat că m-am uitat la Yanni, dacă vă amintiţi am fost învinuită că eu am spart-o! Am tot sperat că Yanni îşi va recunoaşte vina!

— Vezi, Jason! exclamă Sofia. Copilul s-a speriat şi din cauza asta a fugit.

— Sofia, încetează! Yanni nu poate fi prea departe! Poate că acum îi pare rău că a pierdut micul dejun!

— Jason, cum poţi trata astfel problema singurului meu fiu, care se teme să stea în propria-i casă?

— Nu glumesc, Sofia, Yanni nu poate fi departe! mai bine ar fi să facem ceva decât să ne lamentăm inutil! Poate că a urcat pe stânci sau se ascunde printre copaci, oricum, o să-l găsim, Sofia, nu te teme! O să cer ajutorul sătenilor ca să-l găsim pe Yanni, decise Jason. Voi veţi rămâne aici!

Dar Sharia îl urmase fără ştirea lui spre golf şi găsise un loc de unde putea vedea totul fără a fi observată. Şi, într-adevăr, Jason reuşi să-i adune pe săteni şi să le ceară să-l caute pe Yanni. După ce Jason le spuse ce aveau de făcut el nu primi imediat răspuns de la ei. Căci Jason îşi iubea nepotul, asta fără îndoială, dar cum putea să-i facă pe sătenii din Parsitos să-l ajute? Avea el atâta influenţă asupra lor încât să-i determine să-şi ofere ajutorul? Sharia, care ascultase totul, îşi spuse că dacă Jason va eşua ea îi va lua locul şi pe ea o vor asculta. Era ceva ce ea n-ar fi vrut să facă pentru că Jason era un bărbat foarte mândru şi n-ar fi suportat amestecul ei. Dar în cele din urmă îndoielile ei se spulberară şi sătenii fură de acord să-l caute pe Yanni.

Urmări cum Jason dădu mâna cu *kapetan* Padoulous, dar când întoarse capul, spre uimirea ei întâlni ochii lui Andrea care era şi el surprins de prezenţa ei acolo.

— Unde mergeţi, domnişoară? o întrebă el.

— Nu merg nicăieri, de fapt nici n-ar trebui să fiu aici, spuse ea. Sătenii se risipeau care-ncotro, dar Andrea nu avea aceeaşi intenţie şi ea se întrebă care era motivul.

— Ai venit să vezi dacă kirios Kadrinos are putere asupra sătenilor, *thespinis?* începu el să râdă. Este lamentabil că el, care are atâta putere aici, nu poate să facă nimic pentru binele acestor oameni.

— Te rog, Andrea, să lăsăm problema asta, altceva ne doare mai mult acum. Yanni a dispărut. Nu mă interesează decât să-l găsim! De asta ai venit aici? Să ajuţi la găsirea lui?

— Nu este unul de-ai noştri, *thespinis*, de ce să-l caut eu?

— O, Andrea, cum poţi spune asta? Yanni este copil! Nu poţi reacţiona astfel numai pentru că-i urăşti unchiul!

— Să-l urăsc pe kirios Kadrinos? Nu ştiu dacă-l urăsc. Nu neg însă că mi-ar face plăcere să ştiu că are probleme aşa cum are tot satul în ultimul timp!

— Andrea, chiar nu ştii unde se află Yanni?

— Ţii mult la băiat, *thespinis*? o întrebă Andrea, iar Sharia încuviinţă. El o privi curios. Îl iubeşti pe fiul doamnei Starcos, care te urăşte?

— Yanni este doar un copil, Andrea, şi nu seamănă deloc cu mama lui. Este un băiat cuminte şi cred c-o să-i fie frică să se afle departe de casă; dacă ştii ceva despre el, spune-mi, Andrea, te rog!

Andrea o privi în tăcere şi Sharia ştiu în adâncul inimii că el nu va lăsa să se întâmple nimic rău băiatului.

— Este cu mama şi fraţii mei, o informă Andrea în cele din urmă, iar Sharia răsuflă uşurată. Eu l-am găsit de dimineaţă, plângea pe chei. Era foarte supărat.

— Are probleme de conştiinţă, Andrea, îi explică ea

relatându-i ce se întâmplase cu statuia Afroditei.

— *Thespinis,* o să te duc la mine acasă ca să iei băiatul. Porniră aşadar pe cărăruia care ducea acasă la Andrea, şi auziră pe drum vocile oamenilor care-l căutau pe Yanni. Andrea trimise pe unul din fraţii săi să le spună sătenilor că-l găsiseră pe Yanni. Sharia nu mai intrase până atunci în casele pescăreşti din sat. Cu toate că era prietenă cu Andrea, nu fusese niciodată acasă la el, dar ştia la ce să se aştepte. Camera de primire strălucea de curăţenie dar era supraîncărcată de mobilier şi cu toate astea Sharia se simţi foarte bine. La masa din camera de primire stătea Yanni care bea o cană cu lapte de capră, iar alături de el se afla Dimitri, fratele cel mai mic al lui Andrea, un băiat cu vreo trei ani mai mare decât Yanni. Amândoi băieţii o priviră cu suspiciune când intră în casă însoţită de Andrea. Se vedea că Yanni plânsese şi de aceea prima ei pornire fu de a-l îmbrăţişa. Doamna Medrina care o întâmpinase cu bucurie pe Sharia, insistă ca băiatul să termine laptele din cană, apoi îl luă în braţe şi-i spuse că trebuia să se ducă acasă cu mătuşa lui, deşi vizita lui le făcuse mare bucurie. Sharia întinse o mână băiatului, conştientă că acesta ar fi putut să refuze să meargă cu ea la Isichia. Când începură să urce partea stâncoasă, băiatul fu cam morocănos. Sharia simţi nevoia de a-l îmbrăţişa pentru a-i alunga tristeţea şi neliniştea. Când o făcu, băiatul o privi plin de speranţă, cu toate că ochii îi mai erau înlăcrimaţi şi buza de jos îi tremura. Cu toate eforturile ei de a-l binedispune, băiatul rămase la fel de speriat şi se agăţă realmente de ea, ocazie cu care ea realiză unde-l dusese protecţia excesivă a Sofiei care-i răpise copilăria şi bucuria aventurii pe care o avea orice copil de vârsta lui. Acum, când descoperise universul lui Dimitri, el văzuse că se putea şi altfel.

Vocea puternică a lui Jason se auzi în clipa aceea şi el îi ceru imediat să-i spună de unde aflase ea unde era Yanni.

Sharia clătină din cap pentru că nu voia ca Jason să tragă

concluzii pripite.

— Acolo am considerat eu că ar putea fi, zise ea, iar Andrea voia să-mi spună.

— Pari foarte sigură de ceea ce afirmi!

— Sunt foarte sigură, Jason, doar eu l-am trimis pe unul din fraţii lui Andrea să vină să-ţi spună! Doar nu crezi cumva că Andrea l-a răpit pe Yanni!

— Am observat că Andrea a stat şi a ascultat când am cerut ajutorul sătenilor pentru a găsi copilul care se afla în casa lui! declară Jason.

— Dar nu-l ascunsese el acolo, l-a luat acasă la el pentru că Yanni era speriat şi disperat!

— De ce nu l-a dus la Isichia? Te laşi orbită de acest bărbat în continuare, draga mea, şi nu vezi motivele lui reale.

— Nu pot decât să constat că tu eşti orb şi nu vrei să accepţi nimic bun ca venind din partea lui Andrea!

Pe moment Jason nu spuse nimic, dar ochii lui o priviră cu aceeaşi intensitate.

— Mai ştiu şi că el a venit direct la tine cu informaţiile despre Yanni, căci ştia că vei fi aici, aşteptând noutăţi de la el. Şi chiar te-a găsit aici, când de fapt trebuia să fii alături de Sofia şi mama!

— O, nu! Sharia simţi că vocea îi tremură de neputinţă dar continuă să-l convingă de adevăr. Este adevărat că am plecat de acasă dar tu nu ai puterea de a mă reţine, zise ea muşcându-şi buzele. Important este că Yanni e bine şi a fost găsit, încheie ea cu o voce joasă. Iar acum să nu mai discutăm despre asta căci nu are rost!

Jason nu mai zise nimic. Ochii lui continuară s-o scruteze cu aceeaşi intensitate şi Sharia simţi fiori ca de fiecare dată.

Capitolul 7

Când intră în salon, Sharia privi direct la Jason şi oftă când văzu că acesta era la fel de supărat ca atunci când se despărţise de el. La început, când Minerva o chemase în salon, intenţia ei fusese să refuze a se duce. Căci era evident că Darlene Andrew i se plânsese lui Jason. Apoi, Sharia se gândi că dacă ar refuza să se ducă i-ar lăsa acesteia impresia că se teme de ea, ceea ce nu era adevărat. Când intră în salon, Jason stătea în picioare lângă o vază cu flori de leandru, iar cu degetele bătea nervos în marginea acesteia.

Sofia nu se afla acolo, probabil că se ocupa de fiul ei, dar doamna Kadrinos stătea pe un şezlong lângă Darlene Andrews. Asta însemna că Sharia avea un aliat.

Darlene Andrews, care-i aruncă o privire nu tocmai plăcută, era îmbrăcată într-o rochie verde în care arăta mult mai bine decât în jeanşii pe care-i purta de obicei.

— Sharia, fetiţa mea, ce am auzit despre tine? zise doamna Kadrinos. Puteai să te îneci! Este periculos să sari de pe stânci!

— Îmi făceam probleme pentru delfinul alb, mătuşă, şi săritura de pe stânci n-a fost deloc periculoasă, am sărit de prea multe ori ca să mai pot avea probleme!

— Totuşi, nu pot fi de acord cu săritura de la o asemenea înălţime, insistă doamna Kadrinos. Eu n-am ştiut că ai mai făcut lucrul acesta.

— Nici eu n-am ştiut, mamă, interveni Jason.

— Nici nu văd de ce ar fi trebuit să ştii, Jason, doar nu sunt în grija ta! Nu mai sunt un copil!

— În ultimul timp nu ai lăsat să se vadă asta! De altfel, cred că este tot influenţa lui Andrea Medrina.

Sharia fu surprinsă de virulenţa cuvintelor lui şi simţi cum roşeşte.

— Andrea m-a învăţat...

— Tot el te-a învăţat să sari în apă îmbrăcată? o întrebă Jason.

— Nu, dar de data asta situaţia a fost diferită.

— Şi pentru asta ai riscat atât, prostuţo?

Sharia roşi mai tare. Jason nu avea dreptul s-o certe de faţă cu Darlene Andrews.

— Barca domnişoarei Andrews era în port, spuse Sharia, şi nu mai era alta prin preajmă.

— Şi de ce este ceva deosebit? A mai fost de multe ori acolo, nu?

— Da, este adevărat. Pentru Sharia era clar că Jason nu ştia nimic despre înţelegerea făcută între săteni de a urmări permanent iahtul americanilor. Iar ea nu putea spune nimic despre asta, ar fi însemnat să-l trădeze pe Andrea şi prietenii lui. Da, zise ea, nu mai era nimeni prin preajmă.

— Domnişoara Linwood vrea să spună cu totul altceva, interveni americanca, sătenii ăştia blestemaţi au un fel de sistem de alarmă. Nu ştiu cum se transmite semnalul de la unul la altul, dar din senin apare câte o nenorocită de barcă de pescari, pentru a dispersa delfinii.

— Sistem de semnalizare? repetă doamna Kadrinos căreia nu-i venea să creadă.

— Exact, zise Darlene, numai că ieri n-a funcţionat şi de asta s-a aruncat miss Linwood de pe stânci.

Jason o privi plin de curiozitate.

— Este adevărat, Sharia?

— Te rog, Jason, nu-mi mai pune întrebări, n-aş vrea să mai discutăm despre asta. N-o să spun nimic, nu sunt o trădătoare!

— Bine, în acest caz ştim cu toţii cum stăm. Dacă mai iei partea pescarilor, draga mea, o să regreţi! Avem un permis cât se poate de legal şi nimeni şi nimic nu-mi va sta în cale. În niciun caz tu sau prietenul tău pescarul.

— Nu neg că am prieteni printre pescari, domnişoară Andrews, dar din păcate pe ei nu-i ajută niciunul dintre cei

care ar putea s-o facă! Vorbele ei îl aveau drept ţintă directă pe Jason

— Nu ţi-ai ales prietenii care-ţi trebuie, draga mea, spuse Darlene. Imediat ce prindem delfinul ăla blestemat în plasă, nu văd ce mai puteţi face!

— Nu fiţi aşa de sigură că veţi reuşi, domnişoară Andrews!

— Nu cred că are rost să-mi fac probleme! Am de partea mea cele mai indicate persoane pentru a mă ajuta! Andrews îi aruncă o privire rapidă lui Jason care nu confirmă nici nu infirmă spusele ei.

— Cred că nu mai are sens să discutăm această problemă, îmi este clar punctul de vedere al lui Jason, de aceea nu are rost să ne mai insultăm. Dacă mă scuzi mătuşă Helene, aş vrea să plec chiar acum din încăperea asta!

— Sharia, încercă doamna Kadrinos, oamenii din sat...

— Sunt prietenii mei şi nu-i voi dezamăgi!

— Sharia, nu poţi pleca acum, este ora mesei!

Sharia ridică din umeri. Nu putea sta la aceeaşi masă cu Jason, în aceste condiţii.

— Mătuşă Helene, sunt sigură că mă vei înţelege. Te rog să mă scuzi, dar eu... Cu glas tremurat şi ochii în lacrimi fata închise uşa.

Sharia se retrase în camera ei unde servitoarea îi aduse mâncarea, şi după ce gustă câte puţin din ceea ce i se adusese privi pe fereastră câteva clipe apoi, plictisindu-se, se hotărî să scrie nişte scrisori. O bătaie în uşă o făcu să ridice ochii îngrijorată, dar era Minerva care o întrebă dacă va lua cina tot în cameră sau va coborî alături de ceilalţi.

— Sigur c-o să cobor la cină, Minerva.

După ce făcu un duş ea îmbrăcă o rochie de şifon bej care-i amintea de ceea ce-i spusese Jason: că semăna, astfel îmbrăcată, mai mult cu o nereidă decât cu o femeie. De fapt, o îmbrăcase mai mult din dorinţa de a-i reaminti

acele momente plăcute care fuseseră între ei. Îşi pieptănă părul spre spate dar şuviţele de la tâmple le lăsă libere şi când se privi în oglindă fu mulţumită de ceea ce văzu. Pe când cobora spre salon auzi voci şi-şi simţi inima strânsă. În cursul aceleiaşi zile, Jason găsise de două ori motive pentru a se supăra pe ea. Când intră în salon, Jason stătea la fereastră şi de cum îi auzi paşii se întoarse spre uşa pe care apăruse ea. Nu spuse nimic. Numai doamna Kadrinos îi zâmbi şi o sărută, oferindu-i ca de obicei toată înţelegerea.

— Îmi cer scuze pentru discuţia cu Darlene Andrews, mătuşă Helene, spuse ea pe un ton scăzut pentru ca Jason să n-o audă. Ştii bine că aş fi făcut totul pentru a evita orice fel de discuţii.

— Sharia! Doamna Kadrinos îi zâmbi, apoi îşi privi fiul care era întors cu faţa spre fereastră. Nu vrei să-i ceri scuze lui Jason?

— Eu consider că şi el trebuie să-mi ceară scuze, mătuşă Helene.

Auzind aceste cuvinte, Jason se întoarse brusc.

— Chiar crezi că este cazul s-o fac, Sharia?

— Ai fost cam dur cu mine în faţa femeii aceleia, îi aminti ea. Iar dacă aştepţi scuze de la mine, trebuie să admiţi că şi tu trebuie să-mi ceri mie scuze. Iar acum vă rog să mă scuzaţi, dar voi renunţa la cină, nu-mi mai este foame!

— Nu vrei să cinezi cu noi, *thespinis?* Dar unde vrei să iei masa, *psihi nu?* În camera ta, pentru ca să nu fii nevoită să stai la masă cu duşmanul?

— Jason! îl întrerupse ea. Nu vreau să mă cert cu tine.

— Unde te vei duce? Acasă la Andrea Medrina?

Sharia nu-l mai ascultă căci nu putea suporta duritatea lui şi faptul că el dorea să se ştie clar că nu credea în ce-i spusese ea despre relaţia ei cu Andrea Medrina. Dar faptul că el o sprijinea pe Darlene Andrews o rănise atât de tare!

Pentru a se calma, ea se duse spre stâncile care o atrăgeau întotdeauna cu frumuseţea şi sălbăticia lor. Marea

foşnea la picioarele ei, ca o întindere de mătase albastră sub stânci, iar luna abia apăruse şi Sharia urmări bărcile pescarilor care se întorceau la mal. Urcase mai sus ca de obicei, dar simţise nevoia să facă puţin efort. Aici stâncile erau mai spectaculoase, mai periculoase şi ascensiunea mai dificilă. Se aşează pe una dintre ele, cu genunchii strânşi la piept, şi ignoră stomacul care o durea de foame de acum, aşteptând să aibă curajul de a se întoarce acasă. Apoi se ridică şi porni pe cărarea de pe care putea vedea Isichia străjuită de copaci, dar se trase în întuneric când auzi paşi. Apăru silueta unui bărbat care dădu la o parte tufişurile înflorite pentru a-şi croi drum spre stânci. Era Jason, singur şi mai puţin furios. Dacă pornise undeva acum, după ce se lăsase întunericul nu o făcuse decât ca s-o caute pe ea. Sharia duse mâna la gură pentru a-şi înăbuşi un strigăt. Avu tentaţia de a fugi spre el, dar apoi se întoarse şi o luă în jos spre golf, sub un impuls pe care nu şi-l putea explica. Se opri la un moment dat să asculte dacă Jason venea după ea. Era evident după traseul pe care-l urmaşe el că venise aici, sigur c-o s-o găsească. După câteva secunde, îi auzi paşii. Jason se oprise pe cărăruia abruptă şi asculta de parcă ar fi simţit că ea era acolo.

— Sharia?

Vocea lui se auzi cu atâta blândeţe, cu care ea nu era obişnuită, şi inima ei răspunse violent. Auzindu-l tot mai aproape, Sharia făcu un pas înapoi, apoi unul şi încă unul, ca o nălucă, până ajunse la mare. Ea nu observase că mai era o treaptă şi rămase cu piciorul suspendat în aer apoi căzu udându-şi hainele în apa mării.

— Sharia! îl auzi pe Jason al cărui glas venea de undeva de foarte aproape.

Ea îşi ţinu respiraţia un moment, aşteptând să vadă ce va face Jason. El nu mai făcu nicio mişcare, iar ea putu acum să-i audă chiar şi respiraţia.

— Chiar atât de nesocotită eşti? Vino înapoi cu mine,

Sharia, nu-ţi ajunge câte prostii ai făcut?

— Chiar dacă vin de la Andrea? întrebă ea din întuneric.

— Sharia? repetă Jason cu un glas care vădea durere şi în momentul acela ea făcu un pas înaintea lui. Pentru oricine ar fi urmărit scena, Sharia părea că ar fi ieşit din mare, cu rochia umflată de apă, ca a unei nereide. Câteva momente niciunul din ei nu vorbi, nici nu se mişcă. Inima ei bătea repede şi puternic, iar ea ridică încet capul, cuprinsă de emoţie. Jason nu părea furios dar emana atâta senzualitate încât Sharia se simţi învăluită de o mare de senzaţii.

— Ai venit să mă cauţi, spuse ea, iar el clătină din cap.

— N-a trebuit să te caut prea departe…

Sharia simţea nevoia să întindă mâna şi să-l atingă, iar dorinţa ei deveni greu de stăvilit, dar ea nu ştia care va fi reacţia lui. Chiar şi acum când se regăsiseră, Jason putea fi numai îngrijorat din cauza ei. Sharia îl privi şi-i spuse cu reproş:

— Ai crezut că sunt cu Andrea?

În loc de răspuns, Jason făcu un pas spre ea, iar ea se trezi trasă la pieptul lui. Pe moment el nu spuse nimic ci o strânse în braţe, cu faţa îngropată în părul ei, iar ea închise ochii luptând cu emoţiile de necontrolat care o ardeau ca focul.

— N-ai fost cu Andrea Medrina, îi şopti el, iar ea ridică ochii privindu-l cu dragoste. Ar fi trebuit să ştiu! Sharia îşi ascunse faţa la pieptul lui, conştientă de trupul lui puternic, masculin. Apoi, Jason o îndepărtă uşor de la pieptul lui.

— Te-am urmărit de acolo de pe stânci, spuse el, arătai ca o nereidă. Ar trebui să mă supăr pe tine pentru dansul tău.

— Şi nu te-ai supărat? se aventură ea.

— Nu, zise Jason ţinând-o strâns de mână. Am fost prea supărat în ultimele zile şi n-am mai judecat corect. Am discutat cu Yanni şi a mărturisit că el a spart statueta.

Sharia se încruntă.

— Nu cumva…

— Nu l-am bătut ca să-mi mărturisească. Mi-a spus el singur.

— Nici nu l-ai pedepsit?

— Ar fi trebuit s-o fac? Am fost supărat pe tine pentru alte motive. Crezi că acum nu mai sunt? Tocmai pentru că am venit să te iau acasă?

— Nu ştiu.

— Crezi că n-aş avea motive să fiu supărat pentru felul în care te-ai purtat în seara asta?

— Din cauza domnişoarei Andrews a ta?

— De ce a mea? Sharia, ţi-am mai spus că relaţia mea cu Darlene nu este problema ta!

— Pe mine mă intrigă că-i iei partea în loc să ţii cu sătenii! Nu înţelegi ce mult contează pentru ei să te aibă de partea lor?

— Eu sunt de partea legii şi a ordinii, Sharia! Nu mă voi lăsa atras într-o acţiune prostească doar de dragul sătenilor! Aceşti oameni sunt naturalişti cunoscuţi şi le este permis să facă ceea ce fac!

— Da, furând ce le aparţine sătenilor din Parsitos! Sătenii n-o vor lăsa să ia delfinul, indiferent cum, o vor opri!

— Se poate rezolva asta nu numai prin violenţă, spuse Jason. Dacă Medrina face presiuni este de datoria ta să-mi spui, Sharia, ca să-l opresc!

— Crezi c-aş face-o?

— Trebuie, Sharia, asta nu este joacă, ar putea deveni ceva periculos dacă Medrina ia conducerea. Ce vrea să facă, Sharia? Spune-mi!

Sharia se eliberă din braţele lui.

— Nu ţi-aş spune nici dacă aş şti! Eşti atât de cucerit de femeia aia cu părul roşu încât nu mai deosebeşti binele de rău!

— Sharia, nu profita de răbdarea mea!

— Aşa este, repetă ea, ai face orice pentru ca ea, femeia

asta fără suflet, să-şi atingă scopul.

— Asta este opera lui Medrina! sări Jason. Se amestecă în lucruri pe care nu le înţelege. Iar tu, Sharia, nu te vei mai vedea cu el! Ai înţeles?

— Nu, n-am înţeles, Jason!

— Sharia! Jason o strânse tare în braţe. Nu este bărbatul potrivit pentru tine şi îi faci rău numai prin simpla ta prezenţă.

— Adică din cauza mea n-o să se însoare curând?

— Se pare că prietenul tău n-a fost prea cinstit cu tine. Părintele Gregori mi-a spus că doamna Medrina vrea să-şi vadă fiul însurat cu o fată din Lefkinis, dar este îngrijorată din cauza relaţiei lui cu tine. Părintele Gregori m-a întrebat dacă tu ai de gând să te măriţi cu Medrina.

— N-a fost nimic sentimental între mine şi Andrea! exclamă Sharia.

— Pot înţelege foarte bine un bărbat care doreşte o femeie, căci sunt momente în care el nu se controlează şi dorinţa i se citeşte în priviri. Asta am văzut eu în ochii lui Andrea. Nu te privea ca prieten!

— Atunci, poate c-o să mă mărit cu el!

— N-o să te las s-o faci!

Capitolul 8

Sharia nu-l mai văzuse pe Andrea de câteva zile, dar asta nu avusese nicio legătură cu faptul că Jason îi interzisese să-l mai vadă. Poate faptul că părintele Gregori se interesase de relaţia lor o făcuse să se abţină de la a-l mai vedea. Iar dacă preotul cel bătrân îi spusese toate astea lui Jason, totul pornise de la bârfele din sat. Iar preotul era desigur îngrijorat, dacă era vorba ca Andrea să se căsătorească cu o fată din Lefkinis. În mod obişnuit, Sharia ar fi mers imediat să-l caute pe Andrea, dar acum, după ce aflase toate acestea, ea apucă în direcţie opusă. Soarele strălucea sus pe cer, iar marea era liniştită, singurele valuri fiind provocate de delfinii care săreau la suprafaţa apei şi făceau obişnuitele lor giumbuşlucuri. Sharia se aşează la umbra unor măslini pentru a-şi mai trage sufletul şi-şi aminti că vila în care locuia Darlene Andrews se afla în acea direcţie. Era cazul să se întoarcă; n-ar fi fost indicat să fie văzută în vecinătatea vilei acesteia şi nici n-ar fi vrut s-o întâlnească pe Darlene Andrews.

Auzi glasul cuiva care vorbea în limba greacă şi realiză că nu mai era singură. Probabil fusese zărită de cineva din personalul vilei. După câteva secunde, Sharia realiză că vocea nu se auzea dinspre vilă ci de undeva de sub stânca pe care se aşezase ea. Aceasta se termina într-un mic golf, care însă nu avea plajă cu nisip, unde se afla barca lui Andrea.

— Salut, Andrea!

Sharia nu ştia dacă se bucura să-l vadă, dar oricum, avea ocazia să afle mai multe despre planurile lui de căsătorie chiar de la el. Desigur, un bărbat ca Andrea, care arăta foarte bine, era considerat o partidă pentru oricare din fetele satului.

— Ce faci aici?

— Păzesc casa!

Shariei i se păru că observă o lucire ciudată în ochii lui frumoşi şi urmări gesturile pe care le făcu Andrea, prin care îi arăta cum să coboare până la el. Sharia ezită, nu din cauza drumului pe care trebuia să-l facă ci pentru faptul că venise în zona asta tocmai pentru a-l evita pe el.

— Nu pot să cobor, panta este prea abruptă, Andrea! strigă ea.

— Pe acolo, *thespinis,* insistă acesta, pe acolo nu este prea greu de coborât.

Sharia privi în direcţia arătată de el şi recunoscu faptul că-i lipseau îndelungile ei discuţii cu Andrea.

— Hai, vino! insistă Andrea.

Acest ultim îndemn al lui, o făcu să se hotărască. În acest timp, Andrea făcu propria lui mişcare, aducându-şi barca chiar sub cărăruia pe care trebuia s-o coboare ea. Îi trebui mult curaj pentru a coborî pe ceea ce Andrea numise cărare, cu inima bătându-i de frică, gata să-şi piardă echilibrul, cu riscul de a se rostogoli oricând în mare. Reuşi să coboare dar când ajunse la barca lui Andrea simţi că nu mai poate respira.

— Ce noutăţi ai, Andrea? De ce m-ai făcut să cobor până aici riscând să-mi rup gâtul?

— De la mine vrei noutăţi, *thespinis?* N-ai aflat încă?

Sharia clătină din cap. Poate voia să-i comunice ceva legat de ceea ce-i spusese Jason.

— Hai, spune-mi, Andrea, ce crezi tu că n-am aflat încă?

— *Kapetan* Padoulous l-a sunat pe nepotul lui, aşa cum i-ai spus. Iar acum toată America ştie că Darlene Andrews vrea să ne fure simbolul bunăstării. Femeia asta o să apară în ziarele americane ca o hoaţă fără scrupule. Îţi datorăm mult pentru ideea asta, *thespinis*.

— Nu-mi datoraţi nimic, eu am avut doar ideea, restul l-a făcut *kapetan* Padoulous şi nepotul său. Cred că acesta a făcut eforturi mari pentru ca să reuşească totul.

— Nikos Padoulous este un om important în America,

spuse Andrea cu un soi de mândrie. El stătea în picioare în barcă, cu capul dat puţin pe spate şi o privea printre genele lui dese. Arăta foarte bine, îşi spuse Sharia şi se trezi privindu-l cu alţi ochi, ca urmare a discuţiei avute cu Jason. Simţi ceva ce nu mai simţise până atunci în compania lui Andrea. Ea nu era deloc sigură de ceea ce gândea băiatul şi nu prea mai ştia cum să reacţioneze acum când ştia despre planurile lui de căsătorie, cu toate că în pofida prieteniei lor, el nu-i vorbise despre asta. Am mai aflat că americanilor li s-a cerut să plece de aici!

— Andrea, eşti sigur de asta?

— Vino mai aproape, *thespinis,* o invită el.

Sharia refuză să urce în barca lui.

— N-am mai urcat în barca ta până acum.

— Şi de ce n-ai face-o acum? zise Andrea ridicând din umeri. Nu ai încredere în mine*, thespinis* Sharia?

Era pentru prima oară când el îi folosea numele mic şi ea avu o senzaţie ciudată când privi ochii aceia negri. Dacă Jason şi părintele Gregori nu i-ar fi băgat toate ideile astea în cap, poate s-ar fi urcat, dar acum ea nu se mai putea gândi la el ca la un prieten obişnuit, lucru pe care-l regretă căci era ca şi cum copilăria ei s-ar fi încheiat.

— Sigur că am încredere, Andrea.

— Nu-ţi fie frică, *thespinis,* Kirios Kadrinos n-o să te vadă aici.

— Nu-mi fac probleme din cauza lui Jason! zise ea repede, dar Andrea nu era chiar atât de convins.

— Nu cred asta, *thespinis.* N-au trecut nici patru zile de când el… restul propoziţiei rămase nespus, dar gestul lui şi strălucirea din ochii lui fură de ajuns, iar Sharia simţi că roşeşte, înţelegând că Andrea ştia despre sărutul lui Jason.

— De când m-a sărutat Jason, asta vrei să spui? Tu nu-ţi săruţi verişoarele?

— Nu în felul acela!

— Andrea, am auzit c-o să te însori!

— Sunt doar planuri deocamdată, *thespinis* Sharia.

— Sper că vei fi fericit.

Andrea ridică din umeri.

— *Efharisto,* spuse el.

— N-am ştiut ce să cred când am aflat, tu nu mi-ai spus nimic şi…

— Te-ai supărat, *thespinis?*

— Va fi ceva diferit… vreau să spun că prietenia noastră… sau nu mai vrei să fii prietenul meu?

— Întotdeauna vom fi buni prieteni, domnişoară, dar acum aş vrea să vii în barca mea, ca să putem vorbi.

Sharia ezită un moment, căci indiferent ce s-ar întâmpla în viitor, Andrea va rămâne un bun prieten; şi luând mâna lui întinsă, coborî.

— Cine ţi-a spus de căsătoria mea, *thespinis?*

— Am aflat de la Jason, părintele Gregori a trecut pe la el şi i-a spus asta.

— Este adevărat că s-au purtat nişte discuţii în acest sens, zise Andrea, iar acest aranjament este pe placul mamei mele şi părintelui Gregori, dar nu şi al meu, *thespinis* Sharia. Iar ceea ce a observat Kirios Kadrinos este adevărat. M-ai înţeles?

Sharia încuviinţă uluită. Acum ştia cum stau lucrurile şi nu prea avea ce face.

— Andrea, începu ea, încercând să-şi controleze vocea, dar el se apropiase deja de ea şi-şi pusese mâinile lui mari, puternice pe umerii ei.

— Sharia!

Nu i se mai adresa acum cu *thespinis,* îi spusese direct pe nume, iar într-o altă situaţie ea ar fi găsit apropierea lui irezistibilă. Dar nu prevăzuse că situaţia s-ar putea derula atât de repede şi inima ei tresări speriată. Andrea continua s-o ţină de umeri, dar în momentul în care voia să se apropie şi mai mult de ea, Sharia îi puse mâinile în piept şi întoarse capul, amintindu-şi brusc, fără să ştie de ce, de

gura lui Jason care o sărutase pasional. Mişcarea următoare fu să se îndepărteze cât mai mult de el, ducându-se în cel mai depărtat colţ al bărcii. Andrea nu spuse nimic, dar o însoţi cu o privire tristă. Apoi, dintr-odată, el înclină capul şi-i spuse:

— Am înţeles, îmi cer iertare, *thespinis!*

Era greu de spus ce-ar fi trebuit ea să zică sau să facă, întrucât nu putea să se întoarcă şi să plece, mai ales că nu putea să urce panta aceea abruptă. Andrea şi barca lui erau singura posibilitate de scăpare. Tremurând, Sharia se sprijini de marginea bărcii. Ea simţi că-i datorează o explicaţie, o scuză pentru că poate fără să vrea, ea-l făcuse să creadă că ar fi dornică să răspundă avansurilor lui.

— Andrea, începu ea, îmi pare rău, ţi-ai făcut o impresie greşită despre ceea ce simt eu pentru tine. N-am avut intenţia să…

— Nu te scuza, *thespinis,* o întrerupse Andrea. Nu vreau să-ţi faci probleme din cauza mea. Nici milă nu vreau să simţi faţă de mine!

— O, Andrea, te rog!

Fata începuse să plângă. Poate altă fată ar fi fost foarte supărată, dar ea-l cunoştea prea bine pe Andrea pentru ca să se poată supăra pe el. Andrea o mai privi o secundă apoi îi atinse uşor obrazul cu mâna.

— Sharia, îmi pare rău! Nu am dreptul să te fac să plângi!

Sharia îl privi printre lacrimi, neştiind ce se va întâmpla, şi în momentul următor se trezi în braţele lui. Gura lui o căută pe a ei, braţele lui o strânseră, dar ea nu mai făcu nimic altceva decât să-şi amintească sărutul lui Jason. Lipsa ei de reacţie ar fi trebuit să-l dezamăgească dar Andrea o privi îngândurat şi-i spuse:

— Să te duc acasă, *thespinis*, nu poţi urca singură.

— Andrea… Sharia ridică ochii spre el încercând să găsească cuvintele potrivite pentru a exprima ceea ce simţea, dar nu reuşi să-i spună decât: îţi mulţumesc,

Andrea.

Andrea porni motorul bărcii şi plecară, el dezamăgit, ea conştientă de prezenţa lui. Dar el opri deodată în dreptul unei vile albe aşa cum erau majoritatea celor din Parsitos, şi arătă cu mâna spre maşina parcată în faţa clădirii şi spre cele două persoane pe care le recunoscură imediat. Jason se afla acolo cu Darlene Andrews, care zâmbea satisfăcută.

— Sharia, şopti Andrea luându-i mâna în palmele lui. Îmi pare rău.

— Nu mai contează, Andrea, du-mă acasă cât mai repede.

Capitolul 9

Tocmai când ajunse la capătul cărăruii, Sharia auzi zgomotul făcut de motorul maşinii lui Jason care se întorcea acasă. Ea realiză că era imposibil să-l evite, cu toate că n-ar fi dorit să dea ochii cu el chiar în momentul acela. Voia să-l evite atâta timp cât mai avea vie în faţa ochilor imaginea lui, vorbind cu Darlene Andrews. Amintirea aceasta era încă dureroasă căci îi displăcea mult faptul că el se bucura de compania roşcatei. Reuşi totuşi să-i zâmbească, pentru că în ultimele zile situaţia fusese mai detensionată între ei, şi nu voia s-o schimbe. Şi pentru că el venea dinspre grădină, adică din direcţie opusă, ea putu să-l observe în linişte: felul în care păşea, felul în care-şi ţinea capul, ridurile fine care i se formaseră la colţurile ochilor, cât despre ochi... aceştia scăpărau uneori de mânie, alteori erau foarte prietenoşi, cum erau acum.

Nu mai avea sens să pretindă că nu ştia ce se întâmplă, dar faptul că se îndrăgostise de el nu-i aducea nicio fericire. Nu pentru că el era interesat de farmecele roşcatei. Înalt şi brunet, îmbrăcat în pantaloni negri şi cămaşă albă, el se îndrepta spre terasa pe care se afla ea. Avea cămaşa descheiată la piept şi gâtul lui puternic, bronzat, se vedea foarte apetisant. Sharia îi răspunse la salut şi ar fi vrut să intre direct în casă, dar Jason grăbi pasul, o prinse de mână şi o trase la umbră. Sharia tresări speriată.

— Unde ai fost? o întrebă el. Te-am căutat, iar Minerva mi-a spus că ai plecat.

— Aşa este. Am fost la plimbare.

— Aşa devreme?

Jason o apucă de mână şi o trase aproape de el. Mirosul de portocal, lămâi, şi de trandafiri se simţea puternic în aer şi toate simţurile ei reacţionară la atingerea lui Jason, răspunzând cu un haos de emoţii care o uimiră prin intensitate. Dacă nu l-ar fi văzut cu Darlene Andrews, ar fi

acceptat situaţia ca atare şi s-ar fi bucurat de ceea ce simţea.

— Am plecat după micul dejun şi am făcut o plimbare într-o direcţie opusă celei în care merg zilnic. Jason dădu din cap de parcă s-ar fi gândit la altceva şi Sharia se întrebă dacă el îşi închipuia măcar că fusese văzut cu Darlene Andrews.

— Mă căutai dintr-un motiv anume?

Jason o privi cu multă căldură, poate şi cu duioşie, ceea ce-i făcu inima să bată cu putere.

— Vreau să-ţi spun ceva.

Dacă vestea se referea la el şi Darlene Andrews ea nu voia s-o audă. Căci dacă Jason i-ar fi comunicat despre el şi Darlene ceva asemănător cu vestea primită despre Andrea, ea n-ar fi avut puterea să facă toate urările de fericire potrivite în astfel de situaţii.

— Voiam să-ţi spun ceva despre *to aspro ena,* micuţo, îi reaminti el. Acum pot să-ţi spun că nu mai trebuie să-ţi faci probleme pentru el, este în siguranţă.

— O, Jason!

— Eşti fericită acum?

— Sigur că da, sunt chiar încântată!

Sharia se aştepta ca Jason să fie furios, dar el era atât de calm, de destins, încât ea îl privi cu uimire.

— Am aflat ceva de la Andrea şi am crezut c-o să fii foarte furios...

— Ce tot spui, Sharia?

Abia atunci realiză ea că făcuse o gafă pentru că Jason nu ştia nimic despre eforturile depuse de nepotul căpitanului Padoulous, nici despre povestea delfinului alb care impresionase America.

— Iar vorbim despre Andrea Medrina?! exclamă Jason, furios de data asta. Să nu minţi, Sharia, te-ai văzut cu el în dimineaţa asta! Recurgi la orice şiretlic, iubită verişoară, pentru a te vedea cu el, mă cam dezamăgeşte insistenţa cu

care o faci!

— O, Jason! Nu-l mai văzusem pe Andrea de câteva zile! Am schimbat direcţia în care mă plimbam tocmai pentru a-l evita, dar el m-a văzut pe cărarea dintre stânci.

Jason nu mai scoase o vorbă iar ea fu convinsă câteva momente că fusese crezută.

— Te urmărea? în acel moment Sharia realiză că Andrea tocmai asta făcuse, numai că ea nu sesizase la timp.

— Nu ştiu, zise ea. L-am văzut, era în barca lui şi m-am dus să-i vorbesc, de fapt el mi-a cerut să cobor la barcă sub pretextul că are ceva să-mi spună.

Jason o întoarse cu faţa spre el.

— Şi ai coborât cărarea aceea abruptă numai pentru a vorbi cu el? Nu te-ai gândit la pericol?

— A fost greu la început, şopti ea, dar am reuşit, apoi Andrea m-a adus cu barca, aşa că n-am urcat stâncile.

— Dar de unde ştie Medrina despre interdicţie?

— Ce interdicţie?

— Draga mea, tu nu pui întrebări, ci trebuie să răspunzi la ele! Ce spuneai că ţi-a comunicat Medrina?

— Mi-a spus despre ziarele americane, îl sfidă ea. Cele care au scris despre delfin!

— Presa americană a scris despre asta?

— Jason…

— Aşa deci, Medrina a luat iniţiativa! Nu ştiu însă cum a putut realiza toate astea când nu are resursele necesare!

— Jason, nu Andrea a făcut asta! Ideea a fost a mea!

— A ta, Sharia? El o privi de parcă nu i-ar fi venit a crede.

— *Kapetan* Padoulous are un nepot care lucrează la un ziar american. L-am convins pe căpitan să-i telefoneze şi să-i spună ce se întâmplă.

— Prostuţo! N-ai realizat că putea să aibă loc un incident internaţional doar pentru că tu n-ai avut răbdare şi ai vrut să salvezi viaţa delfinului?

— Dar tu n-ai făcut nimic în acest sens, Jason! Te-ai lăsat

orbit de femeia aia…

— La naiba, Sharia, nu ţi-am spus *că te aspro ena* este în siguranţă?

— Cum pot fi sigură? şopti ea.

— Există căi oficiale prin care poţi rezolva aceste probleme, iubita mea, este adevărat că durează mai mult decât prin mijloacele tale, dar e mai sigur şi mai puţin periculos.

— Şi mie de ce nu mi-ai spus?

— De ce, ca să-l informezi imediat pe Andrea Medrina? Nu puteam să-mi periclitez planurile din cauza intervenţiilor amicului tău, Sharia! Am preferat să-l fac să mă urască decât să stric totul.

Shariei îi plăcu apelativul pe care i-l adresase Jason. El îi spusese iubita mea, oare chiar era adevărat? se întrebă ea.

— Şi care era scopul tău, Jason?

Jason o privi lung şi ea se întrebă ce se petrecea dincolo de acei ochi minunaţi care-i provocau fiori, iar el o luă de umeri şi o trase mai aproape. Mirosurile grădinii, căldura braţului lui puternic, apropierea trupului lui erau senzaţii care se combinau pentru a o face să ameţească şi să simtă că picioarele refuzau s-o mai ţină.

— Scopul meu a fost să-ţi salvez delfinul de captivitate, îi spuse el. Ştii că sunt o persoană influentă, aşa cum mi-ai şi amintit de multe ori, dar oficialităţile nu se mişcă repede. Am luat legătura cu un prieten care m-a ajutat. Ieri, per misul care-i dădea posibilitatea Darlenei Andrews să colecteze specimene a fost astfel modificat încât să-l excludă pe *to aspro ena,* iar ea a primit azi dimineaţă înştiinţarea.

— O, Jason! Te-ai dus la ea dimineaţa?

— Stiai că am întâlnit-o pe Darlene de dimineaţă?

— Când m-am întors cu Andrea în barca lui, te-am văzut cu Darlene Andrews în faţa vilei ei. A fost furioasă?

— Sigur că da. Dar eu am înţeles-o pentru că este o

femeie ambiţioasă.

— Îţi place Darlene! Cuvintele Shariei răsunară ca o acuzaţie.

— Îmi place aşa cum îţi place ţie Andrea Medrina, admise el cu sinceritate. N-o iubesc, Sharia. Jason se opri, o apucă de umeri şi o întoarse spre el, dar o făcu cu tandreţe, iar ea simţi că inima începe să-i bată năvalnic.

— Eu n-am ştiut ce să cred, dar Andrea a spus, în felul lui caracteristic, că se vede de departe că ai ochi pentru femeia asta.

— Iarăşi acest Andrea! Mereu îl citezi! Dacă n-ai fi fost atât de apropiată de el, ţi-aş fi spus ce intenţionez în privinţa lui *to aspro ena!*

— Şi de asta n-ai avut încredere în mine, Jason? Ar fi trebuit să ai! Dacă mi-ai fi cerut să ţin totul secret, n-aş fi scăpat o vorbă.

— Cred că n-ai fi făcut-o iubita mea, eşti prea apropiată de el!

— Nu mai sunt, Jason, azi dimineaţă am discutat despre căsătoria lui.

— Despre asta aţi vorbit de dimineaţă?

— Da.

— Şi n-o să-l mai vezi de acum înainte?

Sharia încuviinţă apoi se gândi cum va fi viaţa ei dacă nu se va mai întâlni cu Andrea şi ştiu că îi va lipsi teribil.

— *Kalo!* Bine, aprobă Jason.

— Dar tu? Te mai vezi cu Darlene Andrews?

— Nu *psihi nu,* nu o voi mai vedea, de fapt, cred că ea şi amicul ei naturalistul vor pleca în câteva zile. Dacă nu mai au motivul delfinului alb, nu văd ce ar mai putea să-i reţină aici!

— Dar o să-ţi lipsească Darlene Andrews!

— Nu m-ai crezut, Sharia, când ţi-am spus că nu sunt îndrăgostit de femeia asta?

— Nu… nu sunt prea convinsă, mărturisi ea.

Jason îi ridică bărbia cu un deget, privind-o în ochi, cercetându-i trăsăturile frumoase pentru a se opri asupra gurii ei.

— De ce crezi că delfinul alb n-a fost capturat până acum, Sharia?

— Bănuiesc că n-au putut să-l prindă.

— L-ar fi putut prinde de sute de ori, Sharia. Cu echipamentul pe care-l au oamenii ăştia, şi cu experienţa lor, puteau să-l captureze în câteva zile şi să plece la fel de repede, înainte ca oamenii satului să-şi fi dat seama.

— Şi de ce nu l-au prins?

Jason o privi şi-i zâmbi cinic.

— O să mă consideri lipsit de scrupule, draga mea, dar trebuie să ştii că am fost presat de timp, iar deciziile oficiale durează cam mult. Iar eu aveam nevoie de timp.

Sharia se încruntă, iar el o luă în braţe.

— Darlene Andrews mi-a spus chiar de la început că mă consideră un bărbat atrăgător, iar eu am fost destul de lipsit de scrupule pentru a profita de asta.

Shariei nu-i venea să creadă. Jason mărturisea că se jucase cu sentimentele Darlenei Andrews?

— Dar dacă…

— Dacă ea chiar s-ar fi îndrăgostit de mine?

Jason dădu din cap.

— Femeile ca Darlene Andrews nu se îndrăgostesc de bărbaţi ca mine, îi pot considera însă o provocare. Aşa că m-am folosit de asta şi i-am făcut jocul o vreme, deci poţi considera că am fost lipsit de scrupule.

Sharia avu subita revelaţie a acestei trăsături de caracter noi pe care i-o descoperea.

— Deci ai avut tot interesul ca ea să rămână aici până la sosirea noului ordin?

— Exact. Dar văd că nu eşti de acord cu ceea ce am făcut!

Pentru ea fu destul de greu să realizeze că bărbatul din

faţa ei era acelaşi văr distant care-i displăcuse vreme îndelungată. Acum, el era bărbatul de care se îndrăgostise şi îl iubea indiferent de felul în care el îşi rezolva interesele.

— Îmi pare bine acum că nu sunt Darlene Andrews, spuse Sharia, privindu-l printre genele ei lungi.

— Şi mie, iubita mea, îi spuse Jason iar ea simţi că roşeşte pentru că vorbele lui îi făcuseră mare plăcere.

— Ai roşit pentru că ţi-am spus că eşti iubita mea? o întrebă Jason zâmbindu-i, cu ochii lui negri care-i provocau Shariei fiori.

— Jason…

— Cât trebuie să aştept ca să-l uiţi pe Andrea Medrina?

De data asta Jason avea o privire de îndrăgostit, iar inima ei începu să bată necontrolat simţindu-i trupul atât de aproape, încât ea decise că era mai bine să se desprindă de el. Dar Jason continua s-o ţină strâns în braţe, de parcă avea un foc lăuntric, de nedomolit.

— Sharia! exclamă Jason.

Ea se abandonă braţelor lui puternice, îi şopti numele, iar Jason îi atinse buzele uşor la început, apoi o sărută cu toată puterea unui sărut pasional, care o făcu să-şi abandoneze toate îndoielile şi să dea frâu liber propriilor ei dorinţe. Jason, care avea o voce plină de dorinţă, îi şoptea în limba greacă vorbe de dragoste pe care ea nu le mai auzise până atunci.

— Te iubesc, Jason, îi spuse ea.

— N-o să te mai las singură niciodată, iubirea mea, de acum îmi aparţii. Jason îşi odihni o clipă faţa în părul ei bogat, apoi ridică brusc capul, privind în depărtare spre mare.

— Delfinul tău, *psihi nu,* priveşte!

Sharia ridică privirea iar Jason îi luă mâna şi o conduse spre stânci, spre locul de unde ea urmărea adesea delfinul.

— Uite-l!

Priviră amândoi fericiţi spre locul în care *to aspro ena*

tocmai făcea un salt din grupul de delfini. Pentru prima dată Sharia încercă să înţeleagă cum se simţea Darlene Andrews care pierduse o asemenea comoară.

— Tot nu crezi că el ne aduce noroc? întrebă Sharia.

— Cum m-aş putea îndoi, dragostea mea? Nu credeam c-o să mă ierţi vreodată pentru că nu ţi-am sprijinit prietenii în lupta lor.

— Am fost foarte afectată de lipsa ta de reacţie, admise Sharia, acum când nu mai existau secrete între ei şi ochii ei îl priveau cu multă căldură. Dar mai mult m-a afectat faptul că te credeam îndrăgostit de Darlene Andrews. Apoi ea exclamă: Jason, oamenii din Parsitos nu ştiu despre *to aspro ena!* Ar trebui să le spunem!

— Prin intermediul lui Andrea Medrina? Nu, iubirea mea, le voi spune eu însumi şi le voi anunţa căsătoria noastră!

Sharia îl privi uimită.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine? Dar nici nu m-ai întrebat dacă accept!

Jason o prinse în braţe şi-şi îngropă faţa în părul ei bogat.

— Sunt hotărât să mă însor cu tine, iubita mea.

Capitolul 10

Sharia şi Jason se căsătoriră la câteva săptămâni, când nuanţele de verde ale verii lăsau loc marourilor toamnei. O căsătorie este un eveniment în sine, dar aceasta era ceva deosebit căci tot satul veni să-i vadă pe miri şi să le ureze sănătate, fericire şi mulţi fii... urare pe care Sofia o primi cu reticenţă întrucât prin căsătoria lui Jason fiul ei nu mai putea fi singurul moştenitor al averii familiei Kadrinos. Sharia petrecuse mult timp în faţa oglinzii din camera ei privind-o pe mireasa frumoasă cu faţa încadrată de voalul dantelat care-i zâmbea. Încercă s-o recunoască pe fata care de multe ori se privise în oglindă cu supărare pentru că Jason intervenea în viaţa ei deşi nu avea dreptul s-o facă. Acum, Jason era singurul care conta în viaţa ei. Doamna Kadrinos vărsă câteva lacrimi când o văzu cum arăta, căci părea ceva mai tânără decât cei douăzeci şi unu de ani pe care-i avea şi era mai frumoasă ca niciodată. Surorile lui Jason, cu excepţia Sofiei, se învârteau pe lângă ea, oferindu-i sfaturi şi opinii. Ele îşi aminteau propriile lor nunţi şi îndoielile pe care le avuseseră în privinţa soţilor care le fuseseră aleşi de familie, precum şi faptul că nu avuseseră voie să se împotrivească. Nepoatele lui Jason şi fetele din sat alcătuiau alaiul care deschidea procesiunea de nuntă, îmbrăcate în rochii frumoase, cu ghirlande de flori în braţe. Femeile îl priveau cu jind pe Jason Kadrinos, înalt şi frumos şi-şi spuneau că mica englezoaică fusese foarte norocoasă căci pe lângă o avere imensă, el o şi iubea foarte mult.

Ochii bărbaţilor urmăreau mireasa şi-l invidiau în secret pe mire nu numai pentru averea lui ci şi pentru fata cea frumoasă care-i devenea soţie. Sharia avea ochii albaştri, iar părul ei castaniu bogat îi cădea pe umeri, pentru că aşa îi plăcea lui Jason. Obrajii feţei erau îmbujoraţi şi le zâmbea tuturor. Nimic şi nimeni nu-i putea strica această zi, pentru că urma să devină soţia lui Jason, şi, de fericire fata abia

atingea pământul.

Biserica fusese ridicată pe dealurile din spatele satului, din blocuri de piatră galbenă, cu colonade albe care se iveau dintre copaci. În interior, pereţii vechi fuseseră împodobiţi cu boboci de flori şi lumânări. Părintele Gregori avea rareori ocazia să oficieze un eveniment de o astfel de importanţă pentru tot satul. Familia Kadrinos era cea mai importantă în satul Parsitos, şi el se aşteptase ca nunta să se oficieze altundeva. O astfel de nuntă s-ar fi oficiat mai degrabă la Atena sau în alt mare oraş, iar sătucul Parsitos ar fi pierdut evenimentul, cu toate că s-ar fi organizat o petrecere şi aici. Sharia cunoştea pe dinafară ceremonia. Făcuse repetiţii cu doamna Kadrinos şi fiicele ei, şi cu toate că nu înţelegea toate cuvintele preotului, ştia ce tre buia să facă atunci când i se cerea. Se schimbară inelele iar preotul le uni mâinile în semn de veşnică legătură.

Grădinile Isichiei păreau mici acum din cauza meselor întinse sub copaci. Se rostiră multe toasturi pentru mire şi mireasă. Tot satul se adunase la această sărbătoare, dar Sharia nu-l zărise pe Andrea. Era convinsă că el se afla pe undeva, căci n-ar fi pierdut ocazia de a-i felicita pe miri, dar numai spre amiază îl zări. Era îmbrăcat sobru, ca la o asemenea ocazie, şi poate tocmai de aceea ea nu-l zărise mai devreme. Andrea stătea rezemat de un stejar şi aştepta ca ea să vină spre el, pentru a face un pas înainte atunci când o văzu că se apropie.

— Andrea! exclamă ea surprinsă.

— Am venit să-ţi fac cele mai bune urări, *thespinis,* şi să-mi iau rămas bun, îi spuse el. Îţi doresc o viaţă lungă şi fericită.

— Îţi mulţumesc, Andrea! Sharia simţi că nu mai poate vorbi şi c-o vor podidi lacrimile. Sper c-o să mai avem ocazia să stăm de vorbă.

— Kirios Kadrinos n-o să ne permită.

— Ai ştiut ce se va întâmpla? Ştiai ce simt pentru Jason?

Andrea încuviinţă.

— Poate că am ştiut chiar înainte ca tu să fii convinsă de asta, *thespinis.*

Sharia întoarse capul.

— Acum, o să plec, cred că Jason îmi simte lipsa.

— Exact, soţul tău îţi simte lipsa, *thespinis* Sharia. Dar va înţelege că am vrut să-mi iau rămas bun, am fost mulţi ani prieteni, nu?

— Da, Andrea, îmi vei lipsi mult, o simt de pe acum.

Ea îl urmări cum dispare pe terasă, apoi printre copaci, şi se auzi strigată. Jason venea spre ea cu braţele întinse.

— Chiar acum veneam spre tine, îi spuse ea.

— Sigur că veneai, draga mea, spuse el sărutând-o. Ţi-ai luat rămas bun de la Andrea?

Surprinsă de faptul că Jason ştia deja, fata îl privi cu ochii ei mari.

— Ştiai că m-am întâlnit cu el?

— L-am văzut venind şi ştiam că te va căuta.

— Şi te-ai supărat?

— Nu sunt tiran, Sharia, ca să nu înţeleg că ai vrut să-ţi iei rămas-bun de la un prieten.

Sharia îşi ridică privirea spre figura frumoasă a celui care era acum soţul ei, cu toată iubirea pe care o simţea pentru el strălucindu-i în ochi, şi-l prinse de gât cu braţele.

— Te iubesc, Jason, şopti ea. Nu-mi mai amintesc cum era când nu te iubeam!

Jason o privi, apoi cu o mână apucă vălul care-i acoperea faţa şi-l aruncă în tufişurile din apropiere.

— Iubita mea, murmură el.

În jurul lor briza purta mirosul florilor până departe iar marea Egee continua să se zbată. Sharia îşi sărută soţul în timp ce delfinul alb înota fericit în golf.

Sfârşit